

முதற் பதிப்பு: ஜூன் 1973
உரிமை வாய்ந்த பதிப்பகத்துக்கு.

வினாவுக்கரசு தயாரிப்பு

7179
6/11/32

உள்ளடக்கம்

வினா ரூ.

	பக்கம்
அன்னப் பறவைகள்	... 5
அரச குமாரியும் பட்டாணிக்கடலையும்	... 22
பறக்கும் பெட்டி	... 25
பழிகாரப் பார்த்திபன்	... 35
சூயில்	... 39
தீப்பெட்டி விற்கும் சிறுமி	... 53
பட்டத்திற்கு வந்த போர் வீரன்	... 59
கில்லாடி	... 71

உலகளாவிய பொதுக் கள உரிமம் (CC0 1.0)

இது சட்ட ஏற்புடைய உரிமத்தின் சுருக்கம் மட்டுமே. முழு உரையை <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode> என்ற முகவரியில் காணலாம்.

பதிப்புரிமை அற்றது

இந்த ஆக்கத்துடன் தொடர்புடையவர்கள், உலகளாவிய பொதுப் பயன்பாட்டுக்கு என பதிப்புரிமைச் சட்டத்துக்கு உட்பட்டு, தங்கள் அனைத்துப் பதிப்புரிமைகளையும் விடுவித்துள்ளனர்.

நீங்கள் இவ்வாக்கத்தைப் படியெடுக்கலாம்; மேம்படுத்தலாம்; பகிரலாம்; வேறு கலை வடிவமாக மாற்றலாம்; வணிகப் பயன்களும் அடையலாம். இவற்றுக்கு நீங்கள் ஒப்புதல் ஏதும் கோரத் தேவையில்லை.

இது, உலகத் தமிழ் விக்கியூடகச் சமூகமும் (<https://ta.wikisource.org>), தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகமும் (<http://tamilvu.org>) இணைந்த கூட்டுமுயற்சியில், பதிவேற்றிய நூல்களில் ஒன்று. இக்கூட்டுமுயற்சியைப் பற்றி, <https://ta.wikisource.org/s/4kx> என்ற முகவரியில் விரிவாகக் காணலாம்.

Universal (CC0 1.0) Public Domain Dedication

This is a human-readable summary of the legal code found at <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode>

No Copyright

The person who associated a work with this deed has **dedicated** the work to the public domain by waiving all of his or her rights to the work worldwide under copyright law, including all related and neighboring rights, to the extent allowed by law.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, all without asking permission.

This book is uploaded as part of the collaboration between Global Tamil Wikimedia Community (<https://ta.wikisource.org>) and Tamil Virtual Academy (<http://tamilvu.org>). More details about this collaboration can be found at <https://ta.wikisource.org/s/4kx>.

சென்னை மாநகராட்சி
ப. முத்துசாமி

முன்னுரை

337

இந்தப் புத்தகத்திலுள்ள கதைகளைப் படிக்க ஆரம்பிக்குமுன் உங்களுக்கு ஒரு கதை சொல்லப் போகிறேன். அற்புதமான கதை. ஆனால் உண்மைக் கதை.

வெகுகாலத்துக்கு முன்னே ஓர் ஏழைப் பையன் வாழ்ந்து வந்தான். அவன் அப்பா செருப்பு, பூடல்கள் தைப்பவர். ஒருநாள் அந்தப் பையனுக்கு அந்நாட்டு இளவரசரின் பேட்டி கிடைத்தது. பையன் ரொம்பச் சூட்டிகை. இளவரசரின் முன்னால் ஆடினான், பாடினான் அவனது ஆடல் பாடலைக் கண்டு மகிழ்ந்த இளவரசர் "பையா உனக்கு என்னவேண்டும்?" என்று கேட்டார். பையன் சொன்னான், "நான் அழகழகான நாடகங்கள் எழுத விரும்புகிறேன். அவைகள் அரசாங்க நாடகமேடையில் அரங்கேறுவதைக் கண்டு மகிழவேண்டும்" என்று.

இளவரசர் அந்தத் துணிச்சல்காரப் பையனை வியப்போடு ஏற இறங்கப் பார்த்தார். பெரிய குடமிளகாய் மூக்கு, பரிதாபம் சொட்டும் கண்கள், இளைத்த உடல், ஏழ்மையின் சின்னம். இளவரசருக்குச் சிரிப்பு வந்தது. "தம்பி உன் நிலைமைக்கு ஏற்றவாறு ஆசைப்படு. உருப்படியாக ஏதாவது தொழில் செய்து பிழைக்கும் வழியைப் பார். தச்சவேலை செய்யக் கற்றுக்கொள்ளேன்" என்றார்.

ஆனால் அந்த அசட்டுப் பையன் அவர் சொன்னபடி கேட்கவில்லை. வீட்டுக்கு ஓடினான். தன் சேமிப்பு மண்கலய உண்டியலை உடைத்தான். சிதறிய காசுகளைச் சேர்த்து அள்ளிக்கொண்டு 'அம்மா, நான் அதிர்ஷ்டக் கதைத் தேடிப் போகிறேன்' என்று கிளம்பிவிட்டான்.

அவன் அப்பா இரவு நேரங்களில் அவன் அம்மாவுக்கு அராபுக்கதைகளைச் சொல்லுவார். அம்மாவுக்கு அதில் ஈடுபாடு கிடையாது. ஆனால் இந்தப் பையன் அந்தக் கதைகளை உன்னிப்பாகக் கேட்டு அதில் லயித்துப் போவான். இப்படிக்கதை கேட்பதில் நாட்டங்கொண்ட இவன் அதிர்ஷ்டத்தைத் தேடிக்கிளம்பியபோது இவனுக்குக் கைகொடுத்து உதவியது கதை சொல்லும் கலை. வாழ்க்கையில் முன்னேற என்னென்னவோ தொல்லைகளை அனுபவித்தாலும் இவன் குழந்தைகளுக்குக் கதை சொல்லுவதில் இன்பங் கண்டான். இவன் எங்கு சென்றாலும் குழந்தைகள் இவனைச் சூழ்ந்துகொள்வார்கள். இவன்மீது ஏறித் தொத்திக்கொள்வார்கள். "ஒரு கதை சொல்லு" என்று கெஞ்சுவார்கள். சொன்ன கதைகளையே மறுபடியும் மறுபடியும் இவன் கூறினாலும்கூடக் குழந்தைகளுக்கு அவைகளைக் கேட்பதில் அலுப்பே ஏற்படுவதில்லை. அத்தனை அற்புதமாகக் கதைகளைச் சொல்லத் தெரிந்திருந்தது அவனுக்கு. குப்பைக் காவித்ததைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு அதுவே கூறுவதாக ஒரு கதை சொல்லுவான். ஒரு குழந்தையின் கையிலுள்ள உடைந்த பொம்மையைக் கண்டதும் உடனே ஒரு கதை பிறந்துவிடும். உடைந்த பாட்டில், சாக்கடை நீரில் மிதந்து செல்லும் பிய்ந்த ரப்பர் பந்து எல்லாமே இந்தப் பையனின் கற்பனைகளில் கதாநாயகர்களாகிவிடும்.

அன்றாட வாழ்வின் உண்மைகளை, துன்பங்களை, இன்பங்களை ஒளிவு மறைவின்றிக் கற்பனை கலந்து வடிப்பதில் வல்லவனான இந்தப் பையன். அதிர்ஷ்டத்தைத் தேடிக்கிளம்பிய பையன் பெரியவனாகி ஊர் ஊராகக் கதை சொல்லும் நாடோடியாகத் திரிந்துகொண்டிருந்தான். அவனது வாழ்க்கை அனுபவங்கள் ஒவ்வொன்றுமே ஒவ்வொரு கதைகளாயின.

இவருடைய முப்பத்தைந்தாவது வயதில் இவர் குழந்தைகளுக்காகச் சொன்ன அற்புதமான கதைகளின் முதல் தொகுப்பு வெளிவந்தது. குழந்தைகள் இவரது கதைகளை விரும்பிப் படித்தார்கள். இதுபோன்ற இனிமையான கதைகள் இன்னும் வேண்டும் என்று பிஞ்சுக் கரங்கள் நீண்டன. குழந்தை உள்ளம் படைத்த இவர் குழந்தைகளுக்கான கதைகளை ஏராளமாக எழுதிக் குவித்தார். அவருடைய கதைகளைத்தான் அன்னப் பறவைகள் என்ற இந்தப் புத்தகத்தில் படிக்கப் போகிறீர்கள். இவரது விர்தைக் கதைகள், விசித்திரக் கதைகள், வினோதக் கதைகள், மனோகரமான கதைகள் ஐரோப்பிய மொழிகளிலெல்லாம் மொழி பெயர்க் கப்பட்டன. உலகத்துக் குழந்தைகளெல்லாம் இவரது கதைகளைப் படித்து விட்டு மனம்விட்டுச் சிரித்தன, கண்கலங்கின, விம்மிவிம்மி அழுதன. அந்தக் காலத்துச் சிறந்த பேரூ மன்னர்களெல்லாம் இவரைத் தங்களில் ஒருவராகச் சொல்லிக் கொள்ளுவதில் பெருமைப்பட்டனர்.

பூட்ஸ் தைப்பவரின் மகனாகப் பிறந்து, உலகத்துக் குழந்தைகளின் முகங்களில் புன்னகை தவழவைக்கும் இறவாத கதைகளை உருவாக்கிய இவர்தான் ஆண்டர்ஸன். ஹான்ஸ் கிறிஸ்டியன் ஆண்டர்சன் என்பது இவரது முழுப் பெயர். டென்மார்க் தேசத்தில் 1805-ம் ஆண்டு ஓடென்ஸி என்ற ஊரில் பிறந்தவர். இவரது வாழ்க்கையே ஒரு அழகான கதைபோலிருக்கிறதில்லையா? இவர் கூறிய அற்புதமான கதைகளைச் சுவை குன்றாமல் அமரர் ப. ராமசாமி அவர்கள் அழகு தமிழில் இந்தப் புத்தகத்தில் தந்திருக்கிறார். ஒவ்வொரு கதையும் தேன்பாருபோல் இனிக்கும். படிக்கப் படிக்கத் திகட்டாத இக் கதைகளைப் பார்த்துப் பார்த்து மகிழும்படியான படங்களுடனும் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள் வானதி பதிப்பகத்தார். குழந்தைப் புத்தகங்களை எப்படி வெளியிடவேண்டும் என்பதை வானதி அதிபர் திருநாவுக்கரசு அவர்கள் நன்கு அறிந்தவர். ஏனென்றால் அவரும் குழந்தைகளுக்காக 'ஜில்ஜில்' என்று நிறைய எழுதி இருக்கிறாரே!

குழந்தைகளுக்குக் கதைகள் சொல்லுவதில் மன்னரான உலகப் புகழ் பெற்ற ஆண்டர்ஸனின் அற்புதமான கதைகள் உங்களை மகிழ்விக்க உள்ளே அழைக்கின்றன. அந்தக் கற்பனைக் கடலிலே முழுகித் திளைக்கத் தயாராக இருக்கும் உங்களை இனிமேலும் தடுத்து நிறுத்தமுடியாது.

வாண்டுமாமா
துணை ஆசிரியர், கோகுலம்.

அின்னப் பறவைகள்

மழைக் காலத்தில் தூக்கணாங் குருவிகள் பறந்து சென்று வசிக்கக்கூடிய ஒரு தூர தேசத்தில் அரசர் ஒருவர் இருந்தார். அவருக்குப் பதினொரு பிள்ளைகளும் ஒரு பெண்ணும் இருந்தனர். பதினொரு சகோதரர்களும் தங்கப் பலகைகளில் வயிரஎழுதுகோல்களைக் கொண்டு எழுதிப் படித்து வந்தனர். அவர்கள் புத்தகங்கள் இல்லாமலே பாடங்களைப் படித்துச் சொல்லக்கூடிய வல்லவர்கள். ஆகவே அவர்கள் அரசகுமாரர்கள் என்பதைக் கேட்காமலே சொல்லி விடமுடியும். அவர்களுடைய தங்கை எழிலி ஒரு சிறு கண்ணாடி ஆசனத்தில் அமர்ந்து, படப்புத்தகம் ஒன்றைப் பார்த்துக்கொண்டே யிருப்பாள். அரசர் அவளுக்காகப் பாதி ராஜ்யத்தை விலையாகக்

1779-1

7179

கொடுத்து அந்தப் புத்தகத்தை வாங்கியிருந்தார். இவ்வாறு பன்னிரண்டு குழந்தைகளும் கவலையில்லாமல் இன்பமாக வாழ்ந்து வந்தனர்.

ஆனால் அந்த இன்பம் நீடித்திருக்க முடியவில்லை. முதல் மனைவி தவறிப் போயிருந்ததால், அரசர் வேறு ஒருத்தியை மணந்து, அவளைப் பட்டத்து இராணியாக்கிக் கொண்டார். அவள் மிகவும் கொடியவள். அரசருடைய குழந்தைகளிடம் அவளுக்கு அன்பே கிடையாது. இது, முதல் நாளிலேயே தெரிந்துவிட்டது. குழந்தைகள் வேடிக்கைக்காகத் தங்களுக்குள் விருந்து நடத்தி விளையாடுகையில் நிறையப் பணியாரங்களும் ஆப்பிள் பழங்களும் வைத்திருப்பார்கள். இராணியம்மாள் வந்த பிறகு, 'பணியாரங்கள், பழங்களுக்குப் பதிலாக ஒரு கிண்ணத்தில் மண்ணை வைத்துக் கொண்டு விளையாடுங்கள்! மண்ணையே பண்டங்கள் என்று பாவனை செய்து கொள்ளுங்கள்!' என்று கட்டளையிட்டாள்.

அடுத்தவாரம் எழிலி கிராமத்தில் ஒரு குடியானவன் வீட்டில் வசிக்கும்படி அனுப்பப்பட்டார். பையன்களைப் பற்றி இராணி நாள்நாள் சொல்லிவந்த பொய்யான தீய செய்திகளைக் கேட்டுக் கேட்டு, அரசர் அவர்களை எண்ணிப் பார்ப்பதேயில்லை.

கொடுமனம் படைத்த சிற்றன்னை அவர்களைப் பார்த்து, 'இனி நீங்கள் வெளியேறுங்கள்! உலகில் எங்காவது போய்ப் பிழையுங்கள்! நீங்கள் வாய் திறந்து கூவமுடியாத பறவைகளாக ஆகி விடுவீர்கள்!' என்று சபித்தாள்.

சகோதரர்கள் அனைவரும் அழகான பதினொரு அன்னப்பறவைகளாகி விட்டனர். உடனே அங்கிருந்து அரண்மனைச் சாளரத்தின் வழியாக வெளியேறி, அவர்கள் பூந்தோட்டங்களை யெல்லாம் தாண்டி, வனத்தை அடைந்தனர்.

அவர்கள் போகும்பொழுது, கிராமத்தில் எழிலி வாழ்ந்துவந்த குடியானவன் வீட்டுக் கூரைமீது சிறகடித்து வட்டமிட்டுப் பறந்தனர். அப்பொழுது வைகறை நேரமாயிருந்ததால், அவர்களை எவரும் கவனிக்கவில்லை. அவர்கள் வெகுதூரம் பறந்து செல்ல வேண்டியிருந்ததால், அங்கு அதிக நேரம் தங்க முடியவில்லை. கடைசியில் கூற்றார மூரமாயிருந்த ஒரு வனத்திற்குப் போய், அங்கே அவர்கள் தங்கியிருந்தனர்.

கூடியபாணவன் வீட்டில் எழிலி எப்படியோ பொழுது போக்கிக் கொண்டிருந்தான். விளைபாடுவதற்குப் பொம்மைகளில்லை, துணைவியருமில்லை. அவன் கீழே விடந்த ஓர் இலையைப் பொறுக்கி யெடுத்து, அதிலிருந்து ஓரூ துளை வழியாகப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தான். அப்படிக்கவணித்தால், தன் சகோதரர்களைக் கண்டுவிடலாம் என்று அவன் எண்ணினான் போலும்! காலம் கழிந்து கொண்டேயிருந்தது.

அவளுக்குப் பதினாறு வயது நிரம்பியது. அப்பொழுது அவள் அரண்மனைக்குத் திரும்ப வேண்டும் என்பது இராணியின் ஏற்பாடு. இராணி அவளைக் கண்டதும் பெருமூச்சு விட்டுக் கலங்கினாள். எழிலி வேரழகுடன் ஓடிவந்து கொண்டிருந்தது அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவள் கொதித்தாள். ஆனால், அரசர் எழிலையைப் பார்க்க ஆசை கொண்டிருந்ததால், அவள் எழிலையையும் ஓர் அன்னமாக மாற்றிவிட்டாள். ஆயினும் அவள் வேறு ஒரு திட்டம் வைத்திருந்தாள்.

நான்று பச்சை நிராத தவளைகளைக் கொண்டு வந்து, அவள் குளியலறையில் இருந்த நீரில் நிகக்கவிட்டாள். அவைகளில் ஒன்று இளவரசியின் தலையில் அடர் வேண்டும்; மற்ற ஒன்று நெற்றியிலும், நாசாநாசு நெஞ்சிலும் அடர் வேண்டுமென்று அவள் தன் மந்திர சக்தியால் ஏற்பாடு செய்தாள். தவளை தலையில் இருந்தால், எழிலியும் அதைப் போல் சுறுசுறுப்பில்லாமல் மக்காக மாறிவிடுவாள்; தவளை நெற்றியில் இருந்தால், அவள் முகம் முழுதும் விகாரமாகி விடும்; தவளை நெஞ்சிலேயிருந்தால், இதயத்தில் கவலைகள் அதிகமாகும்.

இத்தகைய திட்டத்துடன் இராணி எழிலையைக் குளிப்பறைக்குப் போகச் சொன்னாள். அங்கே நான்று தவளைகளும் தங்களுக்குக் குளியலிடப்பட்டு இடங்களில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டன. ஒரு பாவமும் அறியாத இளவரசியின் உடலைத் தீண்டியவுடன், அவைகள் சொந்திரம் பூக்களாகி விட்டன. மந்திர வித்தை அவளிடம் பலிக்கவில்லை!

இதை அறிந்து கொண்ட அரசி அவள் தலையிலும், முகத்திலும் வேப்பமுத்துக்களை மாவாக்கிப் பூசி வைத்தாள். கூந்தலை விகாரமாகப் பிண்ணித் தொங்கவிட்டாள். அந்த நிலையில் எழிலையைக் கண்டவர்களுக்கு அவளை அடையாளமே தெரியாது. அரசர் அவளைப் பார்த்ததும், 'இவள் என் மகளில்லை!' என்று சொல்லிவிட்டார்.

எழிலி விம்மினாள், அழுதாள், தன் அருமைச் சகோதரர்களைப் பற்றி எண்ணினாள். அவளும் அரண்மனையை விட்டு வெளியேறினாள். பகல் முழுதும் பல புல்வெளிகளிலும், சதுப்பு நிலங்களிலும் அவள் நடந்து திரிந்தாள். இறுதியில் ஒரு வனத்தை வந்தடைந்தாள். எங்கே செல்ல வேண்டும் என்பதோ, எப்படிச் செல்ல வேண்டும் என்பதோ அவளுக்குத் தெரியவில்லை. அவள் உள்ளத்தில் சோகம் குடிக்கொண்டிருந்தது.

தன் சகோதரர்களைக் கண்டு பிடிக்க எங்கேயாவது நடந்து சென்று கொண்டேயிருக்க வேண்டும் என்று அவள் எண்ணினாள். ஆனால் அவள் வனத்தினுள் நுழைந்ததும் இருட்டிவிட்டது. அவள் ஆண்டவனைத் தொழுதுவிட்டு, புல்லையே பாயாகக் கொண்டு, ஒரு வேரில் தலைசாய்த்துக் கீழே படுத்தாள். சுற்றிலும் அமைதியாய் இருந்தது. காற்றும் ஓசையில்லாமல் தவழ்ந்து சென்றது. நூற்றுக்கணக்கான மின்மினிப் பூச்சிகள் அவளைச் சூழ்ந்து பறந்து பச்சை நிறமாக ஒளிவீசிக்கொண்டிருந்தன.

காலையில் அவள் எழுந்தவுடன், அருகிலிருந்த ஒரு பொய்கையில்தொழுவதற்காகச் சென்றாள். அங்கே அவள் நீருள் தன்முகத்தைப் பார்த்ததும் திடுக்கிட்டாள். தன் கோரமான உருவத்தை மாற்றிக் கொள்வதற்காக அவள் தண்ணீரைக் கொண்டு முகத்தையும் தலையையும் நன்றாகத் தேய்த்துக் கழுவினாள். பிறகு நீருள் பார்த்த பிறகுதான் அவள் உண்மையான அரச குமாரி என்று தெரிந்தது.

வனத்திலே சிறிது தூரம் நடந்து செல்லும் பொழுது அவள் ஒரு கிழவியைக் கண்டாள். கிழவியிடம் பேரிக்காய்கள் நிறைய இருந்ததால், இருவரும் அவைகளில் சிலவற்றைத் தின்று பசியாறினர். சாப்பிடும்பொழுது எழிலி தன் சகோதரர்களான பதினொரு இளவரசர்களைக் கண்டது உண்டா என்று கிழவியிடம் கேட்டாள்.

‘இல்லை, நான் பதினொரு பேர்களைக் கண்டதில்லை. ஆனால் நேற்று ஓர் ஆற்றில் பதினொரு அன்னங்கள் நீந்திக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தேன். அவைகளின் தலைகளில் சிறு தங்கக் கிரீடங்களும் இருந்தன!’ என்றாள் கிழவி.

பிறகு அவள் எழிலியை அந்த ஆற்றுக்கு அழைத்துச் சென்றாள். இளவரசி அவளுக்கு நன்றி சொல்லிவிட்டு, ஆற்றின் போக்கிலேயே கரையில் நெடுந்தூரம் நடந்து சென்றாள். ஆறு இறுதியில் கடலில் போய் விழுந்து கொண்டிருந்தது.

கடலில் ஒரு கப்பலையோ, ஓடத்தையோ காணவில்லை. அவள் மேற்கொண்டு எங்கே செல்லமுடியும்? கடற்கரையிலுள்ள வழவழப் பாண உருண்டைக் கற்களை அவள் பார்த்தாள். தன் கைகளைவிட மென்மையாக இருந்த கடல் நீர் அந்தக் கற்களை உருட்டி, நாளடைவில் அவ்வளவு மென்மையாகச் செய்திருக்கிறது. 'இதே போல நானும் உழைப்பேன். கடல் அலைகளைப் போல நானும் ஓயாமல் அலைவேன். நாளடைவில் நானும் என் உடன்பிறந்தார்களைச் சந்திக்கவே செய்வேன்!' என்று அவள் அங்கேயே உறுதி செய்து கொண்டாள்.

கதிரவன் மறையும் நேரத்தில், எழிலி வானத்தில் பதினொரு அன்னங்கள் கரை நோக்கிப் பறந்து வருவதைக் கண்டாள். கிழவி கூறியபடியே அவைகளின் தலைகளில் சிறு பொன் முடிகள் இருந்தன. ஒன்றன் பின் ஒன்றாக, அவை பறந்து வந்தது ஆகாயத்தில் ஒரு வெள்ளை நாடா பறப்பது போல் இருந்தது. எழிலி கரையில் ஒரு புதருக்குப் பின்புறம் சென்று மறைந்து கொண்டாள். அன்னங்கள் கரையில் இறங்கி, தங்களுடைய பரந்த சிறகுகளை அடித்துக் கொண்டிருந்தன.

கதிரொளி மறைந்தபின், அவைகள் தங்கள் இறகுகளையெல்லாம் உதிர்த்துவிட்டு, பதினொரு அழகிய இளவரசர்களாகி விட்டன. அவர்கள் எழிலியின் சகோதரர்களே! அவர்கள் எவ்வளவு மாறியிருந்த போதிலும் அவள் அவர்களை ஒரு நொடியில் தெரிந்து கொண்டு விட்டாள். உடனே புதரிலிருந்த அவள், அவர்கள் நடுவே பாய்ந்து, ஒவ்வொருவர் பெயரையும் சொல்லி அழைத்தாள். அவர்களும் தங்கள் சின்னஞ்சிறு சகோதரி எவ்வளவு பெரியவளாகவும், அழகாகவும் வளர்ந்துவிட்டாள் என்று ஆச்சரியப்பட்டனர். ஒருவர் மாறி ஒருவராக அவர்கள் அவளைப் பிடித்து இழுத்துக் கொஞ்சிக் குலாவிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் எல்லோரும் சிரித்தார்கள்; அழுதார்கள்; சிற்றன்னை தங்களுக்குச் செய்த தீமைகளைப் பற்றிப் பேசினார்கள்.

பிறகு எல்லோருக்கும் முத்தவன் தங்கள் வரலாற்றைச் சுருக்கமாகச் சொன்னான். 'சூரியன் உதித்தவுடன் நாங்கள் அன்னங்களாகி ஆகாயத்தில் பறக்கிறோம். அது மலைவாயிலில் விழும்பொழுது நாங்கள் மீண்டும் மனித உருப் பெறுகிறோம். ஆதலால் சூரியன் மறையும் இடத்திற்கு எவ்வளவு அருகிலே இருக்க முடியுமோ அவ்வ

எவ்வு அருகில் நாங்கள் போய்த் தங்குகிறோம். அந்த இடம் வெகு தொலைவில் இருக்கிறது. அது ஒரு பெரிய பாறை. அதன்மீது நாங்கள் பதினொரு பேர்களும் மனித உருவில் சேர்ந்துநிற்கத்தான் இடம் இருக்கும். நாங்கள் அங்கு போவதற்கும், பின்பு திரும்புவதற்கும் வருடத்தில் பகற்பொழுது அதிகமாயுள்ள இரண்டு நாட்களை நாங்கள் குறிப்பிட்டுக் கொள்கிறோம். இந்தப் பக்கத்தில் நாங்கள் இன்னும் இரண்டு நாட்களை தங்கியிருக்க முடியும்’.

‘நான் உங்களை எவ்வாறு காப்பாற்ற முடியும், சொல்லுங்கள்!’ என்று எழிலி வினவினான். இதைப்பற்றி அவர்கள் எல்லோரும் இரவு முழுதும் பேசிக்கொண்டேயிருந்தனர். இடையில் சிறிது சிறிது கண்ணயர்ந்ததுதான் அன்று அவர்களுடைய தூக்கம்.

காலையில் அன்னங்கள் வானத்தில் சிறகடித்துப் பறக்கும் முறை கேட்டு எழிலி விழித்துக் கொண்டான். கதிரொளி வந்தவுடன் அவர்கள் உருமாற நேர்ந்தது, பதினொரு பேர்களும் அன்னங்களாகி விட்டனர். மற்ற அன்னங்கள் உயரே பறந்தபொழுது, ஓர் அன்னம் மட்டும் கீழேயிருந்து அவள் மடியில் தலைசாய்த்துக் கொஞ்சிக்கொண்டிருந்தது. அதுதான் சகோதரர்களில் மிகவும் இளையவனுடைய உருவம் என்று அவள் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டு, அதை அன்புடன் தடவிக் கொடுத்தாள். அன்று பகல் முழுதும் அவளுடனேயே அது தங்கியிருந்தது. மாலையில் மற்ற அன்னங்களும் திரும்பி வந்தன. இருள் படரும் நேரத்தில் அவைகள் யாவும் சொந்த உருவங்களைப் பெற்றன.

‘நாளை நாங்கள் வெகு தூரம் பறந்து செல்ல வேண்டும்’ என்று சகோதரர்கள் சொன்னார்கள். ‘ஓர் ஆண்டுக் காலம் நாங்கள் திரும்பிவர இயலாது. உன்னை இந்தக் கோலத்தில் நாங்கள் எப்படி விட்டுச் செல்ல முடியும்? நீயும் எங்களுடன் வருகிறாயா? உனக்குப் போதிய தைரியம் இருக்கிறதா? நீயும் வந்தால் நாங்கள் தங்கும் இடத்தை ஒரு முறை பார்க்கலாம். உன்னை ஒரு வலையில் வைத்து நாங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து தூக்கிச் செல்ல முடியும் என்று நம்புகிறோம்!’ என்றும் அவர்கள் தெரிவித்தனர்.

‘நானும் உங்களோடு வருகிறேன். என்னையும் எடுத்துச் செல்லுங்கள்!’ என்றான் எழிலி.

சகோதரர்கள் இரவு முழுதும் வேலை செய்து, கொடிகளையும் சேடிகளையும் உரித்து, வலிமையுள்ள ஒரு வலையைத் தயாரித்தார்

கள். அதில் எழிலியைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு, விடியற்காலை யில் அவர்கள் அன்னங்களாகி, தங்கள் அலகுகளில் வலையைப்பிடித்துக்கொண்டு பறந்து சென்றார்கள். அவள் அப்போது உறக்கத்திலிருந்தாள். கதிரவன் சுடர் அவள் முகத்தில் பட்டபொழுது, ஓர் அண்ணாள் அவளுக்கு நிழலாயிருக்கும்படி அவளுக்கு மேலாகப் பறந்து கொண்டிருந்தது. அவள் கண்விழித்துப் பார்த்ததும், அக் காட்சியைக் கண்டு கொண்டாள். தனக்கு மேலே பறந்தது கடைசி இளவரசன் என்று பூகித்துக்கொண்டாள். அவனே அவளுக்காகச் சில கணிகளையும் பறித்து வலையில் வைத்திருந்தான். அவள் அவைகளைப் பார்த்து முறுவல் செய்தாள்.

அண்ணாடிகள் பறந்து பறந்து நெடுந்தாரம் சென்றன. அவைகள் வழக்கப்போல் அதிக வேகமாகப் பறக்கமுடியவில்லை. ஏனெனில் அண்ணாடிகள் அன்று எழிலியையும் தூக்கிக்கொண்டு செல்ல வேண்டியிருந்தது. புயல் ஒன்று வீசிற்று; இரவும் நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தது. மேல் திசையில் கதிரவன் இறங்கிக்கொண்டேயிருந்ததை எழிலி கவனித்தாள். இறங்க வேண்டிய பாதையும் காணாமல் தெரியவேயில்லை. திடீரென்று இருட்டிவிட்டால், அவளும் சகோதரர்களும் நடுக் காலில் விழ வேண்டியிருக்கும். தன்னைத் தன் சகோதரர்களையும் ஆபத்து விளையாமல் என்று அவள் அஞ்சி நடுங்கினாள். அண்ணாடிகள் மேலும் அதிக வேகமாகப் பறந்து சென்றன.

கதிரவன் கூலி விளியிடுகிற இராங்கி விட்டான். சிறிது நேரத்தில் நீருள்-பாதி மறைந்து விட்டான். அப்பொழுது அன்னங்கள் செங்குத்தாகக் கீழே விழுவது போல் இறங்கி, சிறிது தூரம் பறந்து சென்றன. அங்கே சிறிது வெளிச்சம் இருந்தது. எழிலியும் பாரையையக் கண்டு கொண்டாள். அவள் பாதையின்மீது இறங்கும்பொழுது துரியன் ஒரு சிறு தாரகைபோல் தென்பட்டது. அப்பொழுது அவளையே சகோதரர்கள் கைகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு அவளைக் கற்றி நின்றனர். பாதை அவர்கள் நெருங்கி நிற்பதற்கு முன்பும் போதுமானதாக யிருந்தது.

அடிகள் பாரையிலே மோதின. நீர்த் திவலைகள் அவர்கள் அனைவரீதும் தெறித்துக்கொண்டிருந்தன. வானம் செக்கச் செவேலென்று சிவந்து காணப்பட்டது. இடிகளும் உருண்டு கொண்டிருந்தன. எழிலியும் சகோதரர்களும் கைகோத்து நின்று இனிமையான

கீதம் பாடினர். அதனால் அவர்களுடைய உள்ளத்தில் நம்பிக்கையும் வீரமும் பொங்கிப் பெருகின.

வைகறையில் காற்று அமைதியாகவும் பரிசுத்தமாகவும் வீசிக் கொண்டிருந்தது. தூரியன் உதித்தவுடன், அன்னங்கள் எழிலியைத் தூக்கிக்கொண்டு பறந்து சென்றன. காற்றில் மிதந்து கொண்டே, அவள் பனிபடர்ந்த மலைச் சிகரங்கள் பலவற்றைக்கண்டாள். அவைகளின் நடுவில் மாபெரும் அரண்மனை ஒன்று இருந்தது. அதன் நீளம் மட்டுமே ஒரு மைல் இருக்கும். அதைச் சுற்றி வரிசை வரிசையாகக் கருக மரங்கள் ஒங்கிவளர்ந்திருந்தன. வண்ண வண்ணமான மலர்களுடன் பல பூச்செடிகளும் அழகு செய்துகொண்டிருந்தன. 'இந்த இடத்திற்கா நாம் செல்கிறோம்?' என்று அவள் கேட்டாள். அன்னங்கள் இல்லையென்று தலைகளை அசைத்தன. அந்த அரண்மனையும் தோட்டங்களும் தூரவுகளும் மார்காளை என்ற ஒரு தேவதையுடையவை. விவரம் தெரிந்த மனிதர் எவரும் அந்தப் பக்கத்தில் போகவே மாட்டார். எழிலி அங்கேயே பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், எத்தனையோ மாற்றங்களைக் கண்டாள். நிலங்களும் மலைகளும் நிறம் மாறின. கட்டிடங்களின் உருவங்களும் மாறி மாறிக் காட்சியளித்தன. தூரியன் சாய்வதற்கு வெகு நேரத்திற்கு முன்பே அவளும் சகோதரர்களும் குன்றுகள் சூழ்ந்த ஒரு பெரிய குகையை அடைந்தனர். குகையைச் சுற்றித் திராட்சைக் கொடிகள் படர்ந்திருந்தன.

கடைசி சகோதரன் எழிலிக்குத் தான் துயில வேண்டிய இடத்தைக் காட்டினான். அப்பொழுது, 'இன்றிரவு இங்கே நீ என்ன கனவு காண்கிறாய் என்று பார்ப்போம்!' என்றான்.

'கனவில் உங்களைக் காப்பாற்ற ஒரு வழி தெரிந்தால் போதும்!' என்று அவள் சொன்னாள். அதிலிருந்து அவள் உள்ளத்தில் அதே சிந்தனை நிறைந்து விட்டது. படுப்பதற்கு முன் அவள் இறைவனை மனமாரப் பிரார்த்தனை செய்தாள்; உறக்கத்திலும் கூடப் பிரார்த்தனை நிற்கவில்லை. இடையில் அவள் தேவதை மார்காணையின் அரண்மனைக்குப் பறந்து செல்வதுபோல் தோன்றிற்று. தேவதை அவளிடம் வரும்பொழுது ஒளி மயமாகத் திகழ்ந்து கொண்டிருந்தாள். ஆயினும் உற்றுப் பார்க்கையில் அவள் முன்னொரு நாள் கண்ட கிழவியைப் போலவும் தோன்றினாள். அந்தக் கிழவிதான் அன்னங்களைக் கண்டதாக அவளிடம் முதலில் சொன்னவள்.

மார்க்கனை, 'நீ உன் சகோதரர்களைக் காப்பாற்றிவிட முடியும்!' என்று, அதற்குரிய விவரத்தையும் சொன்னான்; 'கூடல்' நீரால் கல்லும் தேய்ந்துவிடுகிறது. கடலைப்போல் நீயும் ஓர் ஊரில்லாமல் உழைக்க வேண்டும். நெஞ்சில் நிறைய உறுதிவேண்டும். கூடலில் ஓயாமல் அலை வீசிக்கொண்டிருக்கும். அதற்கு இதயம் கிடையாது, வேதனையும் தெரியாது. ஆனால் உனக்கு மென்மையான இதயமுண்டு. உனக்கு வேதனைகள் வரும். நீ எல்லாவற்றையும் சமாளித்துக்கொண்டு உரத்துடன் இருக்கவேண்டும். என் கைகளிலுள்ள முட்செடிகளைப் பார்! இவைகளைத் தொட்டாலே முள் குத்தி உன் கைகளில் உதிரும் வரும். இவைகளைக் கால்களால் நன்றாக மிதித்து, இவைகளிலிருந்து பொடி நார்களை உரிக்கவேண்டும். அந்த நார்களைக் கொண்டு நீ சட்டைகள் பின்னவேண்டும். பதினொரு சட்டைகள் பின்னி முடிந்தவுடன், நீ அவைகளை அவர்கள்மீது போடவேண்டும். அவர்கள் அதுமுதல் அன்ன உருவிலிருந்து மாறி நிலையாக அரசுகுமாரர்களாகவே இருப்பார்கள். ஆனால் ஒரு முக்கியமான விஷயம்—நீ நார் உரிக்கத் தொடங்குவதிலிருந்து பதினொரு சட்டைகளும் பின்னி முடியும்வரை, நீ எவசிடமும் வாய்திறந்து பேசவே கூடாது. பேசினால், உன்னுடைய முதல் வார்த்தையே அம்புபோல் பாய்ந்து உன் சகோதரர் அனைவரையும் கொன்றுவிடும். ஆகவே அவர்களுடைய ஆவிகள் உன் நாளைப் பொறுத்திருக்கின்றன! இந்தச் செடிகள் இந்தக் குகையைச் சுற்றி நிறைய உண்டாகியிருக்கின்றன.'

எழிலி விழித்தெழுந்தபொழுது பூமியில் சூரியன் ஒளி எங்கும் பரவியிருந்தது. எழுந்தவுடன் அவள் ஆண்டவனுக்கு நன்றி சொல்லித் தொழுதாள். உடனே அவள் தன் வேலையைத் தொடங்குவதற்காகக் குகையை விட்டு வெளியே சென்றாள்.

பூப்போன்ற தன் மெல்லிய கைகளால் அவள் முள் செடிகளைப் பற்றி ஒடித்துச் சேர்க்கலானாள். கைகளில் முள் குத்தியதால் இரத்தம் வடிந்தது. கைகள் புண்ணாகிவிட்டன. எனினும் எவர் களுக்காகச் செடிகளைப் பறிக்கிறாள் என்று எண்ணியவுடன், அவள் மேலும் உறுதியுடன் அவைகளை ஒடித்தாள். பிறகு அவைகளைப் பஞ்சுபோன்ற பாதங்களால் மிதித்து நேர்த்தியான நார்களாகும்படி செய்தாள்.

மேல் வானத்தில் பரிதி ஒளிமறைந்ததும், சகோதரர்கள் திரும்பி வந்தனர். அவள் பேச்சில்லாமல் மௌனமாயிருந்ததைக்

கண்டதும் அவர்கள் திடுக்கிட்டுக் கவலையடைந்தனர். தங்கள், சிற்றான்னை இழைத்த புதிய தீமைதான் இதற்குக் காரணமாயிருக்கிறதோ என்று அவர்கள் பயந்தனர். அவளுடைய கைகளைப் பார்த்து பின்பு, அவள் தங்களுக்காக அப்படியிருக்கிறாள் என்று அவர்கள் யூசித்தனர். கடைசிப் பையன் அவள் அருகிலே சென்று அழுதான். அவன் கண்ணீர்த் துளிகள் பட்டஇடமெல்லாம் அவளுக்கு வலியில்லாமற் போயின; புண்களும் ஆறிவிட்டன.

இரவு முழுதும் எழிலி சட்டை பின்னிக்கொண்டிருந்தாள். சகோதரர்களைக் காப்பாற்றி முடியும்வரை அவள் எப்படி ஓய்ந்திருக்க முடியும்? மறு நாள் முழுதும் சகோதரர்கள் வெளியே சென்றிருந்த நேரத்தில் அவள் தனியே தன் வேலையை விடாமல் செய்து கொண்டிருந்தாள். நேரம் கழிவதே தெரியவில்லை; ஒரு சட்டை தயாராகி முடிந்தது; இரண்டாவது சட்டையை அவள் பின்னத் தொடங்கிய சமயத்தில், வெளியே வேட்டைக்காரருடைய கொம்பு ஊதும் ஓசையை அவள்கேட்டு நடுக்கமடைந்தாள். அவள் குகைக்குள்ளே ஓடிச்சென்று, தான் சேகரித்த முட்டைகளை யெல்லாம் ஒரே கட்டாகக் கட்டி, அதன்மீது அமர்ந்து கொண்டாள். கொம்பின் ஒலி நெருங்கி வந்துகொண்டிருந்தது. வேட்டைநாய்களும் குரைக்கத் தொடங்கின; பெரிய நாய் ஒன்று குகையின் பக்கம் ஓடி வந்தது. அதைத்தொடர்ந்து மற்றொன்று. மேலும் ஒன்றாக நாய்கள் வந்து கொண்டிருந்தன! சிறிது நேரத்தில் வேட்டைக்காரர் சிலரும் குகைக்கு வெளியே காணப்பட்டனர். அவர்களில் மிகவும் அழகாயிருந்தவன் தான் அந்நாட்டு அரசன். அவன் எழிலியிடம் நெருங்கிக் கவனித்தான். அவளைப்போன்ற அழகியை அவன் இதற்கு முன்பு கண்டதேயில்லை.

‘அருமைப் பெண்ணே, நீ இங்கு எப்படி வந்து சேர்ந்தாய்?’ என்று அவன் கேட்டான்.

எழிலி தலையை ஆட்டினாள். பதில் பேசுவதற்கு அவளுக்குத் துணிவு வரவில்லை. அவளுடைய மௌனம்தான் சகோதரர்களின் உயிர்நாடி. அதை அவள் உணராத ஒரு விநாடிகூட இல்லை. தன் கைகளின் தழும்புகளை அரசன் பார்த்துவிடாதபடி அவள் கைகளை முன்புறங்களுக்குள் மறைத்து வைத்துக்கொண்டாள்.

அரசன் அவளைப் பார்த்து, ‘இனி நீ இங்கே யிருத்தல் தகாதது; நீ எண்ணூடல் வந்துவிடு! உன் அழகைப் போல உன் குணமும்

அவ்வாறு நின்றுந் தான், நான் உன்னைப் பாடினாலும், பொன்னினாலும்
அவங்காவிடேன். என்னைச் செல்வங்கள் நான் பொருந்திய என் அரண்
மனை யிடேயே நீ வசிக்கவாள்! என்று சொன்னான்.

பிறகு அவன் அவளைத் தூக்கித் தன் குதிரைமீது வைத்துக்
கொண்டான். அவள் அழத்தொடங்கினாள். அப்பொழுது, 'நான்
உன்னுமேயே நன்மைமேயேயே நாடுகிறேன். இதற்காக நீ பின் ஒரு

காலத்தில் எனக்கு நன்றி கூறுவாய் !' என்று அவன் சொல்லிக் கொண்டே குதிரையைத் தட்டிவிட்டான். மற்ற வேட்டைக்காரர்களும் அவனைத் தொடர்ந்து சவாரி செய்தனர்.

குதிரவன் அடையும் பொழுது அவர்கள் தலைநகரை அடைந்தனர்; அரசன் எழிலியைத் தன் அரண்மனைக்குள் அழைத்துச் சென்றான். அரண்மனைதான் எவ்வளவு பெரிது, எவ்வளவு அழகு! சுவர்களிலும், முகடுகளிலும் வர்ணம் தீட்டிய பல சித்திரங்கள் காணப்பட்டன. ஆனால் அவைகளை யெல்லாம் கண்டு களிக்கும் மனப்பான்மையிலா எழிலி இருந்தாள்? அவள் அழுதாள், விம்மினாள், அவ்வளவுதான். அரசிக்குரிய உடைகளைப் பணிப் பெண்கள் கொண்டு வந்து அவளுக்கு அணிவித்தார்கள். முத்துக்களை அவள் கூந்தலில் சேர்த்துவைத்துப் பின்னினார்கள். தழும்புகளுள்ள அவள் கைகளில் பட்டு உறைகளை மாட்டினார்கள்.

விலை மதிப்புள்ள உடைகளை அணிந்த பின் அவள் மகாராணியாகவே தோன்றினாள். அதிகாரிகளும் அமைச்சர்களும் தாமரகவே அவளை வணங்கினார். ஆனால் அரசருடைய மதகுரு மட்டும் விலகியிருந்து தலையை ஆட்டினார். அவள் ஒரு துனியக்காரியாயிருந்து மந்திர வித்தைகள் செய்கிறாளோ என்று அவருக்கு ஐயமிருந்தது.

அவருடைய பேச்சு எதையும் அரசன் செவியில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை. எழிலிக்காக இன்னிசை விருந்துக்கு அரசன் ஏற்பாடு செய்தான். அவளுக்கு உயர்ந்த அறு சுவை உண்டிகள் பரிமாறச் செய்தான். பிறகு அவள் நந்தவனங்களுக்கும், நடன மண்டபங்களுக்கும் அழைத்துச் செல்லப்பட்டாள். ஆயினும் அவள் மனம் எதிலும் பற்றவில்லை; அவளுடைய பவள இதழ்தளில் புன்னகையே பூக்கவில்லை.

பின்னால் அரசன் ஒரு சிறு அறையைத் திறந்து அவளுக்குக் காட்டினான். தரையிலே பச்சைக் கம்பளங்கள் விரிக்கப் பெற்றிருந்தன. அவள் முன்பு தங்கியிருந்த குகையைப் போல இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக அரசன் இப்படிச் செய்திருந்தான். முட்டைசெடிகளிலிருந்து அவள் உரித்துவைத்திருந்த நாய்க் கட்டு அங்கே இருந்தது. அவள் பின்னிவைத்திருந்த சட்டை உயரே தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. இவைகளை யெல்லாம் வேட்டைக்காரன் ஒருவன் அதிசயப் பொருள்கள் என்று கருதிக் குகையிலிருந்து எடுத்துவந்திருந்தான்.

‘இது உனது பழைய குகை; இங்கே நீ நன்றாகக் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கலாம். பழைய சூழ்நிலைகள் உனக்கு இன்பமளிக்கும்!’ என்று அரசன் கூறினான்.

தன் உள்ளத்திற்கு உவப்பான பொருள்களைக் கண்டதிலும், தனக்கு ஏற்ற சூழ்நிலை அமைந்ததிலும் எழிலிக்கு மனம் குளிர்ந்தது. அவள் ஒருவாறு புன்னகை செய்து, அரசனுடைய கையை மகிழ்ச்சியோடு முத்தமிட்டாள். அரசன் அவளை ஆதரவுடன் அணைத்துக் கொண்டான். அவன் அவளே பட்டத்து இராணியாவாள் என்று முரசறையும்படி கட்டளையிட்டான்.

மதகுரு மட்டும் அவள் சூனியக்காரி என்று அடிக்கடி அரசனுக்கு அந்தரங்கமாக ஓதி வந்தார்; ஆயினும் அரசனுடைய மனம் அதை நம்ப மறுத்தது. திருமணம் நெருங்கிவிட்டது. மதகுருவே எழிலியின் தலையில் பொன் முடியைச் சூட்ட வேண்டியிருந்தது. அவரால் வேறொன்றும் செய்ய முடியவில்லை. அவர் கிரீடத்தை வைக்கும் பொழுது சிறிது பலமாக அழுத்தி வைத்தார். எழிலி அந்த வலியைப் பொறுத்துக் கொண்டாள். அவளுடைய துக்கமெல்லாம் தன் சகோதரர்களைப் பற்றியதுதான்; ஆகவே அவள் அழாமலிருந்தாள்.

நாள்தோறும் அவளுக்கு அரசன்பால் அன்பு பெருகிக் கொண்டிருந்தது. அவளுக்காக அவன் என்னென்ன ஏற்பாடுகள் செய்துவந்தான்! அவன் நல்லவன். அவளுக்கு நல்லவைகளையே செய்து, அவள் மகிழ்ச்சியடைவதையே அவன் நாடினான். அவளும் தன் சோகத்தின் காரணத்தை அவனிடம் விளக்கிச் சொல்ல வேண்டுமென்று விரும்பினாள். ஆனால் அவள் மௌனமாகவே இருக்க வேண்டியிருந்தது. ஆதலால் அவள் ஒவ்வொரு இரவிலும் தன் அறையில் தங்கி ஒவ்வொரு சட்டையாகப் பின்னி முடிப்பதில் ஈடுபட்டாள். ஏழாவது சட்டையைப் பின்னத் தொடங்கிய பொழுது நார் தீர்ந்துபோயிருந்தது. அவளுக்கு வேண்டிய முட்செடிகள் தேவாலயத்திற்கு அருகில் கல்லறைகளைச் சுற்றி ஏராளமாக வளர்ந்திருந்தன. ஒருவருக்கும் தெரியாமல் அவளே போய் அவற்றைப் பறித்துக்கொண்டு வரவேண்டியிருந்தது.

ஓர் இரவில் நிலவு வீசிக்கொண்டிருக்கையில். அவள் தோட்டத்திற்குச் சென்றாள். மனம் பதறியது. ஏதோ தவறான வேலையைச் செய்வதுபோல் மனச்சான்று உறுத்திற்று. அவள் துணிந்து அங்

கிண்கிணியும், அரண்மனை மலர்ந்த பல தெருக்களின்
 வழியாக நகரத்து சென்றது, அழகியதை ஒட்டியிருந்த இடுகாட்டை
 அழகி நகரம். அங்கே தனக்கு வேண்டிய முட்செடிகளைப் பறித்துக்
 கொண்டு, அழகி வேளாறு அரண்மனை திரும்பினாள்.

இரவில் ஒரே ஓர் ஆசாமிதான் அவளைக் கண்டது; அவரே
 மகிழ்ந்து, அவள் சாதாரணப் பெண் அல்லள்; சூனியக்காரிதான்
 என்று அவர் நிச்சயம் செய்துகொண்டார். மந்திர வித்தையால்

அவள் மன்னனையும் மக்களையும் மயக்கி வைத்திருக்கிறாள் என்று அவருக்கு உறுதியாகி விட்டது.

மதகுரு கண்டவிஷயத்தை அரசனும் கேள்விப்பட்டான். எழிலி தன் பக்கம் நிற்காமலே அவசரமாக அறைக்குள்ளே சென்றதையும் அவன் கவனித்திருந்தான். அடுத்த நாள் இரவும், அதற்கு அடுத்த நாள் இரவும் எழிலி சட்டைகள் பின்னிக்கொண்டிருந்தாள்; மேற் கொண்டு ஒரு சட்டைதான் பின்ன வேண்டியிருந்தது. மீண்டும் நார் தீர்ந்து போய்விட்டது. எனவே, அவள் மீண்டும் இரவில் தனியாக இடுகாட்டுக்குச் செல்ல நேர்ந்தது. அவள்போன பின்பு, மதகுருவுடன் அரசனும் சேர்ந்துகொண்டு, தொடர்ந்து சென்றான்.

நடந்ததையெல்லாம் நேரில் பார்த்த மன்னன், 'இனி மக்கள் தாம் இதை விசாரித்துத் தீர்ப்புக்கூற வேண்டும்!' என்று வருத்தத்தோடு சொன்னான். அவளுடைய இரகசியமான போக்குவரத்துக்களைப் பற்றிக் கேட்ட பொதுமக்கள், 'இவள் துனியக்காரிதான்!' என்று முடிவு செய்தனர். அக்கால வழக்கப்படி அவளை நெருப்பில் கொளுத்திவிட வேண்டும் என்று முடிவும் கூறப்பட்டது.

எழிலி தன் அழகான அறையை விட்டு வெளியேறி, இருளடைந்த சிறையில் கம்பிகளை எண்ணிக்கொண்டிருந்தாள். பொன்னுக்கும் பட்டுக்கும் பதிலாக அவள் பின்னியிருந்த சட்டைகளே அவளுக்கு மானத்தைக் காத்துக்கொள்ள அளிக்கப்பட்டன. முட்செடிகளின் கட்டு அவளுக்குத் தலையணையாக வைக்கப்பட்டது. அந்த நிலையிலும், அவள் தன் வேலையைத் தொடர்ந்து செய்யலாம் என்று மகிழ்ச்சியே அடைந்தாள். கடவுளைத் தொழுதுவிட்டு, அவள் வேலையைத் தொடங்கினாள்.

மாலை நேரத்தில் வெளியே ஏதோ சிறகுகள் அடிப்பதுபோல் ஓசை கேட்டது. அவளுடைய கடைசிச் சகோதரன் அவள் இருக்குமிடம் அறிந்து, அன்ன உருவில் அங்கே வந்திருந்தான். மறுநாள் இரவுதான் அவளுடைய கடைசி இரவாக இருக்கும். அந்த நிலையிலும், அவளைக் கண்டதிலேயே அவன் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக்கினான். எழிலுக்கும் மகிழ்ச்சிதான். கடைசிச் சட்டையும் முடியும் தருவாயிலிருந்தது. அவளுடைய சகோதரர்கள் அவள் இருக்கும் இடத்திற்கு அருகில் வந்துவிட்டார்கள் என்பதையும் அவள் தெரிந்து கொண்டாள்.

சுண்டெலி ஒன்று அன்றிரவு அவளுக்கு மிகவும் உதவி செய்தது. தொலைவில் கிடந்த நார்களை அது வாயால் இழுத்து

அவள் அருகில் கொண்டு வந்து வைத்துக்கொண்டிருந்தது. சாளரத் திற்கு வெளியே குயில் ஒன்று இரவு முழுதும் விடாமல் பாடிக் கொண்டிருந்தது; இதுவும் அவள் தைரியத்தைக் கைவிடாமலிருக்க உதவி செய்தது. அவள் பின்னிக்கொண்டே யிருந்தாள்.

பொழுதுவிடிய ஒருமணி நேரத்திற்கு முன்னால், பதினொரு சகோதரர்களும் அரண்மனை வாயிலில் போய்க் காத்திருந்து மன்னனைப் பேட்டி காண வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கேட்டார்கள். அரண்மனைக் காவலர்கள் அப்பொழுது அரசனை எழுப்ப இயலாது என்று மறுத்துச் சொன்னார்கள். வாயிலில் என்ன சப்தம் என்று பார்க்க அரசனே அங்கு வந்து பார்த்தான். அந்த நேரத்தில் கதி ரொளி பரவிவிட்டதால் சகோதரர்கள் அங்கில்லை. அவர்கள் உரு மாறி அன்னங்களாகி அரண்மனைக்கு மேலாகப் பறந்து சென்று விட்டனர்.

சூனியக்காரி எரிக்கப்படுவதைப் பார்க்க வேண்டுமென்று அன்று காலையிலிருந்தே மக்கள், கூட்டம் கூட்டமாக நகர வாயிலுக்கு வெளியே சென்று கொண்டிருந்தனர்.

எழிலி ஒரு கட்டை வண்டியிலே கொண்டு செல்லப்பட்டாள். சாக்குப் போன்ற துணியில் அவளுக்கு உடை அணிவிக்கப்பட்டிருந்தது. அவள் வண்டியில் நின்றுகொண்டே, கடைசிச் சட்டையை முடித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய நீண்ட கூந்தல் காற்றில் அசைந்தாடிக்கொண்டிருந்தது. அவள் கன்னங்கள் வெளிறி யிருந்தன. உடுகள் துடித்துக்கொண்டிருந்தன. பாமர மக்கள் 'மாயக்காரி மந்திரம் சபிக்கிறாள்!' என்று அறியாமல் பேசினார்கள். 'அவள் கையிலிருக்கிற சட்டையைப் பிடுங்கிக் கிழித்தெறியுங்கள்!' என்றும் அவர்கள் கத்தினார்கள்.

கூட்டம் அவளைச் சுற்றி நெருக்கிக்கொண்டிருந்தது. அதே சமயத்தில் வானத்திலிருந்து பதினொரு அன்னப்பறவைகள் வண்டியினை நோக்கி வேகமாகச் சிறகடித்துப் பறந்து வந்தன. அருகில் வந்ததும், எழிலி ஒவ்வொரு சட்டையாக ஒவ்வொரு அன்னத்தின் மீதும் அவசரமாகப் போர்த்தினாள். பதினொரு அன்னங்களும் பதினொரு இளவரசர்களாக மாறி நின்றனர். ஆனால், கடைசி இளவரசனுக்கு மட்டும் ஒருகைக்குப் பதிலாக ஒரு சிறகு இருந்தது. ஏனெனில் சட்டையில் அந்தக் கையை மட்டும் பின்ன எழிலுக்கு நேரமில்லை.

‘இனி நான் பேசலாம்! நான் ஒரு பாவமும் அறியாதவள்!’ என்று அவள் உரக்கக் கூவினாள்.

நடந்த காட்சிகளைக் கண்ணூற்ற பின் மக்கள் மனம் மாறி அவளைத் தெய்வப் பெண்ணாகப் போற்றினார்கள். ஆனால், கடுமையான வேலையினாலும், கவலையினாலும், துயரத்தினாலும், அச்சத்தினாலும் அவதிப்பட்டுக்கொண்டிருந்த எழிலி மயங்கித் தன் சகோதரர்கள்மீது சாய்ந்து கிடந்தாள்.

முத்த சகோதரன், அவள் அபலையென்றும், அப்பாவி யென்றும் சொல்லித் தங்கள் வரலாற்றை மக்களுக்கு எடுத்துரைத்தான்.

எழிலி விழித்தெழுந்த சமயத்தில் அவள் உள்ளத்தில் இன்பமும் அமைதியும் தேங்கி நின்றன. தேவாலயங்களில் மணிகள் தாமாகவே அடித்து முழங்கின. பறவைகள் இன்னிசைக் குரலில் பாடி மகிழ்ந்தன. அந்த இடத்திலிருந்து மணக்கோலத்துடன் எழிலி ஊர்வலமாக அரண்மனைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டாள். மன்னனும் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி யடைந்தான்.

அரசகுமாரீயும் பட்டாணிக் கடலையும்

முன் ஒரு காலத்தில் அரச குமாரன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் ஓர் இளவரசியை மணம் செய்து கொள்ள விரும்பினான். ஆனால் அவள் உண்மையான அரசகுமாரியாக இருக்க வேண்டும் என்பது அவன் கருத்து. அப்படி ஒருத்தி கிடைப்பாளா என்று அவன் உலகம் முழுதும் பல நாடுகளில் சுற்றிப் பார்த்தான். எத்தனையோ அழகிய இளவரசிகளை அவன் கண்டான். ஆனால் அவர்கள் உண்மையான அரசகுமாரிகளா என்று பார்க்கும்பொழுது, அவர்களில் எவரும் இளவரசனுடைய மனத்திற்கு இசைந்திருக்கவில்லை.

கடைசியாக அவன் தன் அரண்மனைக்குத் திரும்பி வந்து விட்டான். எப்படியாவது ஓர் இளவரசியைக் கண்டுபிடித்து அவளைத் திருமணம் செய்து கொள்ளவேண்டும் என்று அவன் கவலை யில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

ஒருநாள் இரவில் பெரும்புயலும் மழையும் சேர்ந்து வந்தன. இடியும் மின்னலும் பயங்கரமாயிருந்தன. வானமே பொத்துக் கொண்டு பொழிவதுபோல் கனத்த மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. அந்த மழைக்கு நடுவே நகரக் கோட்டை வாயிலின் கதவை யாரோ தட்டும் ஓசை கேட்டது. அரசர் தாமே கதவைத் திறப்பதற்காக எழுந்து சென்றார்.

வெளியே நின்று தட்டியது ஓர் இளவரசி. அவள் கூந்தலிலிருந்தும், உடைகளிலிருந்தும் மழைநீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது. உடல் முழுதும் நனைந்திருந்தது. அவள், தான் ஓர் உண்மையான இளவரசி என்று தெரிவித்துக் கொண்டாள்.

‘இவள் உண்மையான இளவரசிதானா என்பதை நாம் விரைவில் பார்த்து விடுவோம்!’ என்று மகாராணி சிந்தனை செய்தாள். அவள் படுக்கை அறைக்குள்ளே சென்று, கட்டிலின்மேல் ஒரு பட்டாணிக் கடலையை வைத்தாள். அதன்மேலே இருபது சவரி மெத்தைகளை அவள் மெதுவாக அடுக்கி வைத்தாள். அந்த மெத்தைகளுக்கு மேலே நேர்த்தியான இருபது இறகு மெத்தைகளும் விரிக்கப்பட்டன. இந்த நாற்பது மெத்தைகளுக்கு மேலே இளவரசி அன்று இரவு படுத்துறங்க வேண்டும் என்று அரசி ஏற்பாடு செய்தாள். மெத்தைகளுக்கு மேலே ஏறுவதற்கு ஓர் ஏணியும் வைக்கப்பட்டது.

மறுநாள் காலை யில் ‘நீ இரவில் நன்றாக உறங்கினாயா?’ என்று எல்லோரும் இளவரசியிடம் கேட்டனர்.

“தூக்கமே பிடிக்கவில்லை! இரவு முழுதும் நான் கண் மூடவே யில்லையே!” என்று அவள் கூறினாள். “ஏதோ கடினமான பொருள் ஒன்று என் உடலை உறுத்திக்கொண்டேயிருந்தது. அதனால் உடலெல்லாம் நொந்து போய்விட்டது!” என்றும் அவள் தெரிவித்தாள்.

கட்டில்மீது இருந்த ஒரு சிறு பட்டாணிக் கடலை இருபது சவரி மெத்தைகள், இருபது இறகு மெத்தைகளுக்கும் மேலே அவளை உறுத்தியது என்பதைக் கண்டவுடன், எல்லோரும் அவள் உண்மையான இளவரசிதான் என்று தீர்மானித்தனர். உண்மை இளவரசியைத் தவிர வேறு யாருக்கு அத்தகைய மென்மையான உடல் அமைந்திருக்கும்?

உண்மையான இளவரசியைத் தேடிப் பல ஆண்டுகளாகக் காத்திருந்த இளவரசன், கடைசியாக அப்படி ஒருத்தியைக் கண்டு பிடித்து விட்டதாக எண்ணி மகிழ்ச்சி அடைந்தான். அவனுக்கும் இளவரசிக்கும் சிறப்பான முறையில் திருமணம் நிறைவேற்றிற்று.

பட்டாணிக் கடலை அரண்மனைப் பொருட்காட்சியில் வைக்கப்பட்டது. எவரும் அதைத் திருடாமல் இருந்தால், அது இன்னும் அங்கேதான் இருக்கும்.

இது உண்மையாக நடந்த கதை.

பறகீஞ்சும் பெட்டி

முன் ஒரு காலத்தில் ஒரு நகரத்தில் வணிகன் ஒருவன் இருந்தான். அந்த நகரத்தை நீங்கள் பூகோளப் படத்தில் தேடிப் பார்க்க வேண்டாம். அது படத்தில் இராது. வணிகன் பெருஞ் செல்வன். அவன் விரும்பினால், அவனுடைய தெரு முழுதிலும் வெள்ளி ரூபாய்களாகப் பாவியிருக்கலாம். பக்கத்து முடுக்கிலும் வெள்ளித் தகடுகளாகப் பதித்திருக்கலாம். ஆனால் அவன் அப்படி ஒன்றும் செய்யவில்லை. பணத்தை என்ன செய்ய வேண்டும், என்பது அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவன் கையிலிருந்து ஒரு ரூபாய் வெளியே போனால், அது ஒரு பவுனாகத்தான் திரும்பி வரும். அவன் அத்தகைய வணிகனாக இருந்தான். ஆயினும் கடைசியில் அவனும் இறக்கத்தான் வேண்டியிருந்தது.

அவனுக்கு ஒரு மகன் இருந்தான். செல்வம் எல்லாம் அவனுக்கேவந்து சேர்ந்தது. அவன் தந்தையைப் போல் செல்வத்தின் அருமையை அறிந்தவனில்லை. நாடகங்களிலும் கேளிக்கைகளிலும் அவன் பணத்தை வாரி இறைத்தான். உயர்ந்த மதிப்புள்ள பண

மோட்டிகளைக் கொண்டு அவன் காற்றாடிகள் செய்து பறக்கவிட்டு வந்தான். ஏரியில் ரூபாய்களை விட்டெறிந்து சிறுவர்களைக் கொண்டு அவைகளை எடுத்துக்கொள்ளச் சொல்லுவான். இப்படி யெல்லாம் பணம் குறைய வேண்டும் என்று அவன் எண்ணினான். அன்வாரோ அது குறைந்து தேய்ந்து போய் விட்டது. இறுதியாக அவனிடம் மிஞ்சியிருந்தவை நான்கு ரூபாய்களும், ஒரு பழைய மோலங்கியும், இரண்டு மிதியடிகளுமேயாகும். இந்த நிலையில் அவனுடைய பழைய நண்பர்கள் அவனை விட்டுப் பிரிந்தார்கள். அவனுடைய சேர்ந்து தெருவில் நடப்பதற்கே அவர்கள் கூசினார்கள். ஆனால் அவர்களிலே நல்வவன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் தன் நண்பரை மோற்கொண்டு நகரில் தங்கியிருப்பதில் பயனில்லை என்று கண்டு, அவனுக்கு ஒரு பெட்டியைக் கொண்டுவந்து பரிசாகக் கொடுத்தான்.

மோட்டிகளிலே வைப்பதற்கு வணிகன் மகனிடம் என்ன இருந்தது? அவன் தன் அங்கியை அணிந்து, பெட்டியின்மீது அமர்ந்து கொண்டு, அவைப் பூட்டினான். அந்தப் பெட்டி மாயமான ஒன்று. அதன் பூட்டை அடித்தினால் அது உயரே கிளம்பிச் செல்லும். ஆகவே அது அவனைத் தூக்கிக்கொண்டு அப்படியே ஆகாய மார்க்கமாகப் பறந்து சென்றது. விமானத்தில் செல்வதுபோல அவன் மோலங்கியை எல்லாம் தாண்டிச் சென்றான். பெட்டியின் அடிப் பாகத்தில் ஏதாவது ஓசை கேட்டால், அவன் அஞ்சி நடுங்கினான். இவ்வாறு பறந்து சென்று அவன் கடைசியாக துருக்கியர் நாட்டை அடைந்தான். அங்கே அவன் இறங்கிவிட எண்ணினான். அவ்வாரே பெட்டி கீழே இறங்கிவிட்டது. ஒரு வனத்தில் பெட்டியை வைத்து, அதன்மேல் காய்ந்த சருகுகளைக் குவித்து மூடிவிட்டு, அவன் நகருக்குள்ளே சென்றான். துருக்கியர்கள் நீண்ட மேலங்கியும் மிதியடிகளுமே அணிந்திருந்ததால், அவன் தன் அங்கியை அணிந்து கால்களில் மிதியடிகளை மாட்டிக்கொண்டு சென்றதில் விபரீதம் ஏதுவுமில்லை.

ஏரியில் அவன் ஒரு தாதிப் பெண்ணைக் கண்டான். அவள் கையில் ஒரு குழந்தை இருந்தது. அவன் அவளை அழைத்து, "அதோ நகருக்கு அருகிலே தெரியும் பெரிய மாளிகை யாருடையது?" என்று வினவினான்.

'அதில் அரசகுமாரி வசிக்கிறாள்,' என்று அவள் கூறினாள். 'ஒரு காதலனால் அவளுக்கு மிகுந்த மனவருத்தம் ஏற்படும் என்று

சோதிடர் சொல்லியிருப்பதால், அரசரும் அரசியும் அவளுடன் இல்லாத நேரத்தில் அங்கே எவரையும் விடுவதில்லை!" என்றும் அவள் தெரிவித்தாள்.

வாலிபன் அவளுக்கு நன்றிசொல்லிவிட்டு, மீண்டும் வனத்திற்குத் திரும்பிச் சென்றான். அங்கே தன் பெட்டியின்மீது அமர்ந்து கொண்டு, அவன் நேராக இளவரசியின் மாளிகை மாடிக்குப் பறந்து

சென்றான். அங்கு ஒரு சாளரத்தின் வழியாக உள்ளே நுழைந்து இளவரசி இருந்த அறைக்கே போய்ச் சேர்ந்தான்.

அவள் ஒரு கட்டிலில் சாய்ந்து படுத்திருந்தாள். அவளுடைய பேரழகைக் கண்டதும் வணிகன் மகன் ஓடிச்சென்று அவளை முத்தமிடாமல் இருக்க முடியவில்லை. இதனால் அவள் திடுக்கிட்டு விழித்தாள். அவன், தான் துருக்கியருடைய தெய்வங்களில் ஒருவன் என்றும், அவளுக்குத் துணையாக இருப்பதற்காக வான வெளியிலே பறந்து வந்ததாகவும் தெரிவித்தான். இதனால் அவளும் வெறுப்படையாமல், மகிழ்ச்சியுடன் காணப்பட்டாள்.

இருவரும் ஒருவர் பக்கத்தில் ஒருவர் அமர்ந்துகொண்டு அந்த ரங்கமாகப் பேசத் தொடங்கினர். அவன் அவளுடைய கரிய கண்களைப் பற்றிக் கதைகள் கூறினான். அவைகள் ஆழங் காணாத அழகிய ஏரிகள் என்றும், அவைகளில் தேவ கன்னியர் விழுந்து நீந்திக் கொண்டிருந்தனர் என்றும் அவன் கூறினான். அவளுடைய பிறை நெற்றி பனிமலைபோல் ஒளிர்வதாக அவன் புகழ்ந்தான். நாரைகளைப் பற்றியும், அவைகள் அழகிய சிறு குழந்தைகளைத் தூக்கிச் செல்வது பற்றியும் அவன் கதைகள் கட்டினான்.

கதைகளும் கற்பனைகளும் இனியவைகளாக இருந்தன. பிறகு இளைஞன் மேலும் இனிய சொற்களால் தன் காதலை அவளிடம் தெரிவித்து, தன்னை மணந்து கொள்ள வேண்டினான். அவளும் உடனே 'சரி' என்று இசைவு தெரிவித்தாள்.

அவள் மேலும் கூறியதாவது : 'அடுத்த சனிக் கிழமை மாலை நீ இவிடம் வரவேண்டும். மாலை ஆறு மணிக்கு அரசரும் அரசியும் தேரீர் அருந்த இங்கே வருவார்கள். ஒரு தெய்வமே தங்கள் குமாரிக் குக் கணவனாக வரப் போவதை அறிந்து அவர்கள் எல்லையற்ற இன்ப மடைவார்கள். அன்று நீ எங்களுக்கு ஓர் அருமையான கதை சொல்ல வேண்டும். இப்பொழுது முதலே நினைவில் வைத்துக் கொள்! என் தாய்க்கு உயர்ந்த நீதிக் கதைதான் பிடிக்கும். ஆனால் என் தந்தைக்கு வேடிக்கையும் நகைச் சுவையும் நிறைந்த கதைதான் பிடிக்கும்.'

'நல்லது, அந்தக் கதைதான் எனது திருமணப் பரிசு!' என்று சொல்லி அவன் அவளை அணைத்துக் கொண்டு கூறினான். அவர்கள் பிரியும் நேரத்தில் இளவரசி உடை வாள் ஒன்றை அவன் இடையில் கட்டி அனுப்பினான். வாளின் உறையின் மேல் தங்கப் பவுன்கள் பதிக்கப் பெற்றிருந்தன. அந்த நேரத்தில் பவுன்கள் அவனுக்கு எவ்வளவு தேவை என்பது அவளுக்குத் தெரியாது.

அவன் வெளியே பறந்து சென்றான். முதலாவதாக நல்ல புதிய மேலங்கி ஒன்றை விலைக்கு வாங்கிக் கொண்டு, அவன் தன் வனத்தை அடைந்தான். சனிக்கிழமை சொல்ல வேண்டிய கதையைப் பற்றி அவன் சிந்தனை செய்யலானான். மற்ற வேலைகளைப் போல், கதை கட்டுவது அவ்வளவு எளிதான காரியமன்று.

சிறிது சிறிதாகக் கதை உருவாயிற்று. சனிக்கிழமை மாலைக்குள் முழுக் கதையும் அவன் மனத்தில் பதிந்து விட்டது.

மாலை ஆறு மணிக்கு இளவரசியின் மாளிகையில் மன்னரும், இராணியும், மந்திரிகள் முதலியோரும் ஆயத்தமாகக் காத்திருந்தனர். வாலிபன் வந்ததும், அவர்கள் அனைவரும் மிகுந்த மரியாதையுடன் அவனை வரவேற்றனர்.

எல்லோரும் தேநீர் அருந்திய பின், அரசி, அவன் ஒரு கதை சொல்ல வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டாள். 'கதை ஆழ்ந்த கருத்தும் உயர்ந்த நீதியும் கொண்டிருத்தல் நலம்' என்று அவள் கூறினாள்.

'நாங்கள் சிரித்து மகிழும்படியாகவும் இருக்கட்டும்!' என்று சொன்னார் அரசர்.

'அப்படியே ஆகட்டும்!' என்று சொல்லி, இளைஞன் முன்று முறை தொண்டையைக் களைத்துக்கொண்டு கதை சொல்லத் தொடங்கினான்:

'ஒரு வீட்டுச் சமையலறையில் ஒரு கட்டுத் தீக்குச்சிகள் இருந்தன. அவைகள் தாங்கள் உயர்ந்த வமிசத்தில் பிறந்தவர்கள் என்ற பெருமையால் தலைகிறங்கி யிருந்தன. தாங்கள் ஒரு மெல்லிய தேவதாரு மரத்தின் குச்சிகள் என்பதுதான் அவைகளின் தலைக் கனத்திற்குக் காரணம். அந்த மரம் வெட்டப்படுகையில், அடிமரம் கப்பல் கட்டுவதற்காகக் கொண்டு போகப்பட்டது; கிளைகள் வேறு பல வேலைகளுக்குப் பயன்பட்டன. மென்மையான பகுதிகள் தீக்குச்சிகளாகச் செதுக்கப்பட்டன. அவைகள் இப்பொழுது இருக்கும் இடம் சமையலறை; ஆயினும் தங்கள் பழம் பெருமையைக் கூறுவதில் அவைகள் சலிப்படைவதேயில்லை. எப்பொழுது பேசினாலும், "அந்தக் காலத்திலே நாங்கள்" என்றுதான் அவைகள் தம்பட்டம் அடிக்கும். ஒரு நாள் மாலையில் அவை தங்கள் பழம் பெருமையைச் சொல்லிவிட்டு, "இருளை ஓட்டுவதற்கு நாங்கள் இல்லாமல் முடியாது!" என்று பேசின.

'இதைக் கேட்ட இரும்புச் சட்டி, "இந்த வீட்டிலேயே நான் தான் முதன்மையானவன். எதை வதக்க வேண்டுமானாலும், பொரிக்க வேண்டுமானாலும் என்னைத்தான் எடுப்பார்கள். நான் இல்லாமல் உணவே தயாராக முடியாது. வீட்டில் சாப்பாடு முடிந்ததும், என்னைக் கழுவி அலமாரியிலே வைத்துவிடுவார்கள். பிறகு நான் நண்பர்களுடன் கதை பேசிக் கொண்டிருப்பேன். என்னுடன் சேர்ந்தவர்களில் வாளி மட்டும் இடையிடையே வெளியே போய்வரும். நான்

வெளியே போவதில்லை. கன்னிகா மடத்துப் பெண்களைக் காட்டிலும் நான் ஒதுக்கமாக, அடக்கமாக இருப்பவள். சந்தைக்குப் போய் வரும் கூடைதான் எங்களுக்கு வெளி உலகச் செய்திகளை அறிவிப்பான். நேற்று அவைகளைக் கேட்ட அதிர்ச்சியில் ஒரு பழைய ஜாடி கூடக் கீழே விழுந்து உடைந்து சிதறிப் போய்விட்டது! என்று கூறிற்று.

“நீ மிகவும் அதிகமாய்ப் பிதற்றுகிறாய்!” என்று அருகிலிருந்த தீக்கல் பெட்டி சீறிப் பாய்ந்தது. அது சிக்கி முக்கி என்ற தீக்கல்லில் செய்யப்பட்டிருந்ததால், அதில் எது உரைசினாலும் தீப்பொறிகள் பறக்கும். அதுவும் இருப்புச் சட்டியும் பொருத பொழுது அறைப் பொறிகள் பறந்ததில் வியப்பேயில்லை. கடைசியில் பெட்டி, ‘மாலைப் பொழுதை நாம் இனிய முறையில் கழிப்போம்!’ என்று சொல்லிற்று.

‘தீக்குச்சிகள் மறுபடி தலைகளை நீட்டி, “நம்மில் யார் யார் உயர் குடிப் பிறப்பு என்பதை முதலில் சொல்லுங்கள்!” என்றன.

‘அப்பொழுது ஒரு பீங்கான் தட்டு, “நாம் சொற்பொழிவு செய்ய வேண்டியதில்லை, நண்பர்களாக இருந்து உரையாடுவோம்!” என்று சொல்லித் தன் வரலாற்றைத் தொடங்கிற்று. “முற்காலத்தில் ஜெர்மன் கடற்கரையிலே ஒரு வீட்டு அடுக்களையில் நான் இருந்தேன்...”

இதைக்கேட்ட மற்ற தட்டுகள் யாவும் மேசைமீது துள்ளிக் குதித்து, “எடுப்பே எவ்வளவு நேர்த்தியாக இருக்கிறது!” என்று ஆரவாரம் செய்தன.

பீங்கான் தட்டு மேலும் பேசலாயிற்று: “இளமையில் நான் அமைதியான ஒரு குடும்பத்தில் இருந்தேன். அந்த வீட்டில் நாற்காலி, மேசைகள், அலமாரிகள் யாவும் சுத்தமாக இருந்தன. பாத்திரம் பண்டங்கள் எல்லாம் பளபளப்பாகத் துலக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் தரைகூடச் சுத்தமாகக் கழுவிப்பட்டிருக்கும். வாயில் திரைகள் இரண்டு வாரத்திற்கு ஒரு முறை சலவை செய்யப்பட்டிருக்கும். பார்த்த இடமெல்லாம் சுத்தம், சுத்தம், சுத்தம்தான்!”

இதைக் கேட்டுத் துடைப்பம் தலையை ஆட்டிக்கொண்டு, பீரி எவ்வளவு அருமைவாகக் கதை சொல்லுகிறாய்! நீ ஒரு பெண்ணே! திருப்பதால் தான் இவ்வளவு தெளிவாகவும் இனிமையாகவும் பேச முடிகிறது!” என்று பாராட்டிற்று.

‘மேசை மீதிருந்த தட்டுகள் எல்லாம் எழும்பிக் குதித்து ஆரவாரம் செய்தன.

‘வாளியும் பாராட்டில் கலந்து கொண்டு ஒருமுறை துள்ளிற்று. அதிலிருந்த தண்ணீர் தரையில் சிந்தி எங்கும் பரவிவிட்டது.

தட்டுகளின் கும்மாளம் அடங்கவில்லை. அந்த நேரத்தில் உலர்ந்து கிடந்த மலர் மாலை ஒன்றை எடுத்து வந்து துடைப்பம் பீங்கான் தட்டுக்கு அதைச் சூட்டிவைத்தது. ‘இன்றைக்கு நான் தட்டுக்கு மாலை சூட்டினால், நாளை அது எனக்கு மாலை போடும்!’ என்று துடைப்பம் பெருமையாக ஒரு வார்த்தையும் சொல்லி வைத்தது.

‘பீங்கான் தட்டு தான் ஆரம்பித்தது போலவே கதையைக் குறையும், இனிமையாகச் சொல்லி முடித்தது.

உடனே இடுக்கி எழுந்து நின்று தன் இரண்டு கால்களாலும் நடனமாடிக் காண்பித்தது. அது ஒரு காலை மேசைமீது ஊன்றிக் கொண்டு, மற்ற ஒரு காலை எவ்வளவு உயரம் தலைக்கு மேலே தூக்கிக்கொண்டு ஆடிற்று. தெரியுமா? பயிற்சி பெற்ற நடன மாதர்கள் கூட அதனிடம் தோற்றுப் போவார்கள். அந்த நடனத்தையே உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஒரு நாற்காலியின் உறை, களிப்பு மிகுதியால் படரென்று இரண்டாக கிழிந்துவிட்டது!

‘எனக்கு மாலை யில்லையா?’ என்று கேட்டது இடுக்கி. அதற்கும் மாலை சூட்டப் பெற்றது.

“இவர்கள் எல்லாரும் தாழ்ந்த சாதியார்கள்!” என்று தீக் குச்சிகள் எண்ணிக்கொண்டன.

‘அங்கிருந்த பொருள்கள் யாவுமே கர்வம் பிடித்தவைகளாக இருந்தன. வெந்நீர் வேம்பா தான் குளிர்ந்திருப்பதால், தன்னால் பாட இயலாது என்று சொல்லிற்று. சமையற்காரி எழுத உபயோகிக்கும் பேனா, கூடத்தில் ஒரு கூண்டில் இருந்த குயிலைக் கொண்டு வந்து இசைபாடச் செய்யலாம் என்று யோசனை கூறிற்று. ஆனால் மற்ற வர்கள் தங்களிடையே அந்நியர்களுக்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது என்று எதிர்த்தார்கள். சந்தைக்காரனான கூடை இடையில் தலை யிட்டுச் சமாதானம் செய்ய முன் வந்தான். “எல்லோருக்குமே தலைக் கனம் ஏறியிருந்தால், என்ன செய்வது? இந்த வீட்டையே தலை கீழாகக் கவிழ்த்தால்தான் ஒவ்வொரு பொருளும் தான் இருக்கவேண்டும்”

டிய இடத்தை அறிந்து கொள்ளும்!', என்று அவன் எச்சரிக்கை செய்தான்.

"அப்படியே செய்வோம்! எல்லோரும் கலகம் செய்வோம்!" என்ற கோஷத்தோடு அங்கிருந்தவர்கள் யாவரும் கிளம்பும் சமயத்தில் சமையற்காரி உள்ளே வந்ததால், ஒவ்வொருவரும் சப்தம் செய்யாமல் தத்தம் இடத்தில் போய் அமர்ந்தனர். அறையில் பேச்சுமில்லை, மூச்சுமில்லை. ஆனால் ஒவ்வொருவரும் தாம் தாம் என்ன வெல்லாம் செய்ய முடியும் என்பதை மனத்துள் எண்ணிக் குமுறிக் கொண்டிருந்தனர்.

'சமையற்காரி முதலில் தீக்குச்சிகளைக் கொளுத்தினாள். ஆகா, அவைகள் எவ்வளவு பிரகாசமாக எரிந்தன!

'அந்தக்குச்சிகள் "நாம்தான் முதன்மையானவர்கள் என்பதை எல்லோரும் இப்பொழுது தெரிந்து கொள்வார்கள்!" என்று தமக்குள் எண்ணிக் கொண்டன. சிலவிநாடிகளில் அவைகள் எரிந்து சாம்பலாகி விட்டன.'

'சிறந்த கதை! இவ்வளவு நேரம் நான் தீக்குச்சிகளுடன் சமையலறையில் இருப்பது போலவே எண்ணினேன். என் மகளை நிச்சயமாக மணந்து கொள்ளலாம்!' என்று பாராட்டினாள் அரசி.

'அதுவே சரி!' என்று பகர்ந்தார் அரசர். 'அடுத்த திங்கட்கிழமை நீ எங்கள் குமாரியை மணந்து கொள்ளலாம். இப்பொழுது முதலே நீ எங்கள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவனாகி விட்டாய்!' என்றும் அவர் உவகையோடு தெரிவித்தார்.

திருமணத்திற்கு முந்தியநாள் இரவில் நகரெங்கும் விளக்குகளும், தீவட்டிகளும் பேரொளி பரப்பிக் கொண்டிருந்தன. அரச மாளிகைக்கு வெளியே கூடியிருந்த ஆயிரக்கணக்கான மக்களுக்காக உயரேயிருந்து பண்டங்களும், பணியாரங்களும், பிஸ்கோத்துகளும், மிட்டாய்களும் மழையாகப் பொழிந்து கொண்டிருந்தன. பையன்கள் மரங்களில் ஏறி, 'ஜே, ஜே!' என்று பேரொலி எழுப்பியும், சீழ்க்கையடித்தும் ஆரவாரம் செய்தார்கள். எங்கும் கோலாகலமாயிருந்தது.

மணமகனும் சும்மா இருக்கவில்லை. ஏராளமான வெடிகளையும், மத்தாப்பூக்களையும், வாணங்களையும் வாங்கித் தன் பெட்டிக்குள் வைத்துக் கொண்டு அவன் உயரே கிளம்பினான். ஒவ்வொன்றாகக்

கொளுத்தி வானத்தில் பறக்கவிட்டான். ஆகாயம் எங்கும் ஒளிமயமான பாம்புகள், சக்கரங்கள், வால் நட்சத்திரங்கள், அனல் கோட்டைகள், வேட்டுகள் முதலியவைகள் ஒளிர்வதைக் கண்ட துருக்கியர்கள், உவகையால் துள்ளிக் குதித்தனர். அப்படித் துள்ளுகையில் அவர்களுடைய பாதரட்சைகள் தலைகளுக்கு மேலே பறந்தன. அத்

தனைக்கும் காரணமான மணமகன் உண்மையில் ஒரு தேவனாகவே இருக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

வணிகன் மகன் வனத்தில் இறங்கிய பின்பு, நகரத்தினுள் சென்று மக்கள் தன்னைப் பற்றி என்ன பேசிக்கொள்கிறார்கள் என்பதை அறிந்துவர எண்ணினான். யாருக்கும் இந்த ஆசை இருப்பது இயல்புதானே!

ஆகா, அவன் கேட்ட செய்திகள் எவ்வளவு ஆச்சரியமானவை!

ஒருவன், 'அவன் தெய்வம்! அவனை நான் கண்ணாரக் கண்டேன். அவன் கண்கள் இரண்டு தாரகைகள்! அவனுடைய தாடி நுரையோடு கூடிய கடலைப் போலிருந்தது!' என்று வியந்து பேசினான்.

'அனல் மயமான பட்டுத் துகிலில் அமர்ந்து அவன் பறந்து சென்றதை நான் கண்டேன்! அவனைச் சுற்றி ஒளிமயமான தெய்வக் குழந்தைகளும் இருந்தார்கள்!' என்று மற்றொருவன் உறுதியாகச் சொன்னான்.

இவ்வாறு மக்கள் பலபல விதமாக அவனைப் புகழ்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தனர். மறுநாள் அவனுடைய திருமணம் நடக்க விருந்தது. அந்நிலையில் அவன் தான் கேள்வியுற்ற அத்தியாயச் செய்திகளை அமுதம் போல் பருகினான்.

பொழுது விடியும் பொழுது அவன் வனத்திற்குச் சென்று தன் பெட்டியை அமர்ந்து புறப்பட வேண்டும் என்பதற்காகத் திரும்பினான். ஆனால் பெட்டி என்ன ஆயிற்று? அது எரிந்து சாம்பலாகக் கிடந்தது. இரவில் ஒரு வாணம் வெடிக்கும் பொழுது அதிலிருந்து ஓர் அனல் பொறி அந்த மரப் பெட்டியில் பற்றிக் கொண்டது. அவன் அதைக் கவனிக்காது விட்டு வைத்ததால், அது சிறிது சிறிதாகப் பரவி, பெட்டியையே எரித்துவிட்டது.

ஏழைக் காதலன் இனிமேல் பறக்க முடியாது; ஆகவே தன் எதிர்கால இராணியை அடையவும் முடியாது.

அவளோ, அன்று முழுதும் மாளிகை மாடியிலேயே அவனாகக் காக்க நின்று கொண்டிருந்தாள். அவள் இன்னும்தான் காத்தாக் கொண்டிருக்கிறாள். ஆனால் அவனோ, வீடு வாசல் இல்லாமல், உலகில் அலைந்து கொண்டிருக்கிறான்; போன இடமெல்லாம் கதைகள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறான். ஆனால் அந்தக் கதைகள் தீக்குச்சி களைப் பற்றிய கதையைப் போல அவ்வளவு நல்ல கதைகளாக இருக்கவில்லை.

பழீகாரப் பார்த்தீபன்

ஒரு காலத்தில் செருக்கு மிகுந்த தீய மன்னன் ஒருவன் இருந்தான். உலகத்திலுள்ள நாடுகளையெல்லாம் வெற்றி கொள்ள வேண்டும், தன் பெயரைக் கேட்டாலே யாவரும் அஞ்சவேண்டும் என்பது அவன் நோக்கம். அவன் எத்திசை சென்றாலும் வாளும் தீயும் மக்களை வதைத்து வந்தன. அவனுடைய படை வீரர்கள் கதிர் மிகுந்த கழனிகளைச் சமட்டி அழிப்பார்கள்; குடியானவர்களின் குடிசைகளுக்குத் தீ வைப்பார்கள். தீக்கொழுந்துகள் அருகிலுள்ள மரங்களைப் பொசுக்கி, அவைகளில் தொங்கும் கணிகளையும் வெந்து போகும்படி செய்யும். வெந்து கருகிய வீடுகளில், சுவர்களுக்கு அப்பால், மறைவில் கைக்குழந்தைகளுக்குப் பாலூட்டிக் கொண்டு இருக்கும் பெண்டிரையும் அக்கொடியவர்கள் விடுவதில்லை; மகிழ்ச்சி வெறிகொண்டு அவர்களையும் மானபங்கப்படுத்துவார்கள். பேய்கள் அவர்களைவிட நல்லவைகள் என்று சொல்லலாம்.

எல்லாக் கொடுமைகளும் நியாயமானவை என்றே மன்னன் கருதிவந்தான். அதிர்ஷ்டம் அவனைத் தொடர்ந்து வந்தது. நாளுக்கு

நாள் அவன் வல்லமை பெருகி வந்தது. மக்கள் எல்லோரும் அவனி டத்தில் அச்சம் கொண்டனர். வெற்றி கொண்ட நகரங்களிலிருந்து அவன் பொன்னையும் பெருஞ் செல்வங்களையும் கொள்ளையிட்டு வந்தான். அவனுடைய தலைநகரத்தில் களஞ்சியம் நிறைய இரத்தினங்களும், பொன்னும், வெள்ளியும் குவிந்திருந்தன. அக் கொடியோன் தனக்காக மாட்சி மிக்க பல அரண்மனைகளைக் கட்டிக்கொண்டான். தான் அடைந்த வெற்றிகளுக்காக வெற்றி வளைவுகள் அமைத்தான். புதிய கோயில்களையும் எழுப்பினான். இவைகளைப் பார்த்தவர்கள், 'எவ்வளவு பெரிய மன்னன்!' என்று வியந்தார்கள். வெளி நாடுகளில் அவன் இழைத்த தீமைகளையும் கொடுமைகளையும் அவர்கள் எண்ணிப் பார்க்கவில்லை; அவனால் அழிக்கப்பட்ட நகரங்களிலிருந்து கண்ணீரும் கம்பலையுமாக வெளியேறிய மக்களைப் பற்றி அவர்கள் கருதவில்லை.

மன்னன் மலைபோல் குவித்திருந்த தன் தங்கத்தைப் பார்த்தான். வானோங்கி வளர்த்திருந்த தன் மாடங்களையும் மாளிகைகளையும் பார்த்தான். அவனுடைய செருக்கும் ஆசையும் அதிகரித்தன. 'நான் எவ்வளவு பெரிய பார்த்திபன்! ஆனால் இன்னும் செல்வம் சேர்க்க வேண்டும், சேர்த்துக்கொண்டே யிருக்க வேண்டும்! எனக்கு ஈடாகவோ, என்னிலும் எடுப்பாகவோ எவரும் இருக்கக் கூடாது!' என்று அவன் கருதினான். மேலும் சுற்றியிருந்த நாடுகளோடு அவன் போர் தொடுத்தான்; அவைகளையெல்லாம் வென்றான். தோற்றுப் போன மன்னர்களை அவன் தங்கச் சங்கிலிகளால் தன் தேரில் கட்டி அதை இழுத்துச் செல்லும்படி செய்தான். அவனும் அரசாங்க அதிகாரிகளும் அரண்மனையில் விருந்துண்ணும் பொழுது, அடிமை அரசர்கள் கீழே தரையில் ஊர்ந்து கொண்டு அங்கே எறியப்படும் ரொட்டிப் பொருக்குகளைப் பொறுக்கி யெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

மன்னன் இவற்றுடன் நிற்கவில்லை; தன் சிலைகளைச் சந்தைகளின் அருகிலும், அரண்மனைகளிலும் வைக்கும்படி செய்தான். அடுத்தாற்போல் ஆலயங்களில் பலிபீடங்களுக்கு முன்னாலும் அவைகளை வைக்க ஏற்பாடு செய்யலானான். ஆனால் பூசாரிகள், 'அரசே, நீர் மேலானவர்தாம்! ஆயினும் கடவுள் உம்மிலும் மேலானவர்! தங்கள் சிலைகளை வைக்க எங்களுக்குத் துணிவு வரவில்லை!' என்று சொல்லி விட்டனர்.

‘அப்படியானால் நான் கடவுளையும் வென்று வருகிறேன்!’ என்று சபதம் கூறினான் மன்னன். உடனே அதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களை அவன் தொடங்கி விட்டான்.

மிகப் பெரிய கப்பல் ஒன்று கட்டப்பெற்றது. அது மயிலின் கழுத்தைப்போல் வளைவாக அமைந்திருந்தது. வெளியிலிருந்து பார்த்தால், அதில் ஆயிரம் கண்கள் பதிக்கப் பெற்றிருப்பனபோல் காணப்பட்டது. உண்மையில் அவை கண்கள் அல்ல, பிரங்கிகளின் வாய்கள்.

மன்னன் கப்பலின் நடுப்பகுதியில் அமர்ந்து கொண்டான். அவன் ஒரு விசையை அழுத்தினால், ஆயிரம் குண்டுகள் வெடிக்கும் படி அதில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. ஒரு முறை குண்டுகள் வெடித்தவுடன் மீண்டும் குண்டுகள் திணிக்கப் பல வீரர்கள் இருந்தனர். நூற்றுக்கணக்கான இராட்சசக் கழுகுகள் கப்பலின்மேல் பகுதியில் இணைக்கப் பெற்றிருந்தன. அவைகள் புறப்பட்டு வானத்தில் பறக்கும்போது, கப்பலும் மேலே பறக்கத் தொடங்கி விட்டது. தரை மறைந்து விட்டது; மலைகளும், மடுக்களும், வனங்களும், நதிகளும் சிறு கோடுகளைப் போலத் தோன்றின. கப்பல் மேலே செல்லச் செல்ல இவைகளும் மறைந்து விட்டன. கப்பல் கதிர்வளை நோக்கிப் பறந்து சென்று கொண்டிருந்தது. அது மேக மண்டலத்தில் மறைந்து விட்டது. கழுகுகள் மேலும் பறந்து கொண்டிருந்தன.

கடவுள் தம்மிடம் இருந்த எண்ணற்ற தேவதூதர்களில் ஒருவரை மட்டும் அனுப்பி வைத்தார். தூதர் வருவதைக் கண்டதும், அவரைநோக்கி மன்னன் ஆயிரம் குண்டுகளைப் பாய்ச்சினான். தூதர் ஒளிமயமான தம் சிறகுகளை உதறினார். ஆலங்கட்டிகள் சிதறி விழுவன போல், குண்டுகள் யாவும் சிதறிக் கீழே விழுந்தன. ஆனால் சிறகுகளிலிருந்து ஒரு துளி உதிரம் மட்டும் கப்பலில் மன்னன் இருந்த பகுதியில் வந்து விழுந்தது. அந்த ஒரு துளி ஆயிரம் டன் ஈயத்தைப் போன்ற எடையுள்ளதாகவும், அறை பிழம்பாகவும் இருந்தது. உடனே கப்பல் தலைதெறிக்கும் வேகத்துடன் பூமியை நோக்கி இறங்கத் தொடங்கிவிட்டது. கழுகுகளின் சிறகுகள் செயலற்று ஒடுங்கிவிட்டன. மன்னனின் தலையைச் சுற்றிப் பலமான காற்று வீசிற்று. மேகங்களும், அவன் முன்பு எரித்த நகரங்களிலிருந்து கிளம்பி வானத்தை அடைந்த புகைகளும் பயங்கரமான உருவங்களுடன் காட்சி அளித்தன. அவை பல மைல் பரப்புள்ள நண்டுகளைப்போலவும், அனல் கக்கும் அசுர நாகங்களைப்போலவும், பெரும் பாறைகளைப்போலவும் அவனை நோக்கி வருவன போலிருந்தன. பாதி உயிர் போனவனைப் போல் அரசன் கப்பலுள் இருந்

தான். கப்பல் வனத்தின் மரங்களின்மேல் இறங்கி அவைகளின் கிளைகளில் சிக்கிக் கொண்டது.

மன்னன் தெளிந்து எழுந்ததும், 'கடவுளை நான் முறியடிப்பேன்! அப்படி நான் சபதம் செய்திருக்கிறேன். என் சொல்தான் சட்டம்!' என்று கர்ச்சனை செய்தான். ஆகாயத்தில் பறந்து செல்ல மாபெரும் கப்பல் ஒன்றை அவன் மறுபடி கட்டத் தொடங்கினான். அந்த வேலை ஏழு ஆண்டுகளாக நடந்து வந்தது. இடிகளைப்போல் தாக்கக்கூடிய உருக்குக் குண்டுகளும் பீரங்கிகளும் அதில் ஏராளமாக இருந்தன. அவைகளைக் கொண்டு சுவர்க்கத்தின் கோட்டைகளைத் தகர்க்க வேண்டும் என்பது மன்னன் எண்ணம். பல நாடுகளிலிருந்து அவன் படைகளையும் கொண்டு வந்து குவித்தும் வைத்துக் கொண்டான். கப்பல் வேலை முடிந்ததும், படை வீரர்கள் அதில் ஏறித் தத்தம் இடங்களில் போய் நின்று கொண்டனர். மன்னனும் ஏறித் தன் ஆசனத்தில் அமரச் சென்றான். அந்த நேரத்தில் கடவுள் ஒரு சிறு கொசுப்படையை அனுப்பி வைத்தார். கொசுக்கள் ஒரே கூட்டமாக மன்னனைச் சுற்றி ஒலி செய்து கொண்டு, அவன் முகத்தையும் கைகளையும் கடிக்கத் தொடங்கின. அவன் கோபத்தால் கொதித்துத் தன் உடைவாளை உருவினான். அதைக் கொண்டு அவன் காற்றைத் துழாவ முடிந்ததே தவிர, கொசுக்களை எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. உடனே அவன் மதிப்புயர்ந்த பல கம்பளிகளைக் கொண்டுவரச் செய்தான். 'இவைகளைக் கொண்டு என் உடல் முழுவதும் சுற்றிச்சுற்றிப் போர்த்தி வையுங்கள்!' என்று தன் பணியாளர்களுக்குக் கட்டளை யிட்டான். அவர்கள் அவ்வாறே கொசுக்கள் நுழைந்து விடாதபடி நன்றாகப் போர்த்தினார்கள்.

ஆனால் ஒரு கொசு மட்டும் மன்னனின் உடலோடு ஒட்டியிருந்த கம்பளிக்குள் நுழைந்து விட்டது. அது மெல்ல மெல்ல அவன் செவி வரை ஏறி, கடைசியில் செவிக்குள்ளே சென்று, செவியின் உட்குருத்தைக் கடித்து விட்டது! அவ்வளவுதான், நெருப்புப் பற்றி எரிவது போல் மன்னன் துடித்தான். விஷம் தலைக்கேறி விட்டது. அவன் எழுந்து ஞாபித்தான்; தன்னைச் சுற்றியிருந்த கம்பளிகளையெல்லாம் வாளால் வெட்டி யெறிந்தான்; தன் உடைகளையும் கிழித்தெறிந்தான். ஆடையின்றி நிர்வாணமாகவே அவன் நடனமாடத் தொடங்கினான். சுற்றிலும் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த படைவீரர்கள், சிரிப்புத் தாங்காமல், 'கடவுளின் கோட்டைகளையே வெல்லக் கிடைப்பது இந்த மண்ணைத்தான் ஒரு சிறு கொசு வென்று விட்டது!' என்று பாரிகாசம் செய்தனர்.

இயல்

சீன நாட்டிலே சக்கரவர்த்தி ஒருவர் இருந்தார். உலகத்திலேயே மிகவும் அழகான அரண்மனையில் வசித்து வந்தார். அரண்மனை முழுதும் நேர்த்தியான பளிங்கினால் கட்டப் பெற்றது. அதை எந்தப் பக்கத்தைத் தீண்டுவதாயிருந்தாலும், மிகவும் எச்சரிக்கையுடன்தான் செய்யவேண்டும் ; இல்லாவிடின் பளிங்கு உடைந்துவிடும். நந்தவனத்தில் அபூர்வமான பல பூச்செடிகள் இருந்தன. அவைகளில் மிகவும் அழகுடைய செடிகளில் சிறு வெள்ளிச் சலங்கைகள் கட்டப்பெற்றிருந்தன. காற்று வீசும் பொழுதெல்லாம் அந்தச் சலங்கைகள் ஒலிக்கும். உடனே பக்கத்தில் செல்பவர்கள் செடிகளைத் திரும்பிப் பார்ப்பார்கள். தோட்டம் முழுதுமே அளவற்ற கவனத்துடனும், அழகுணர்ச்சியுடனும் அமைக்கப் பெற்றிருந்தது. வரிசை வரிசையாக வண்ணமலர்ச் செடிகள் இருந்தன. இடையிடையே மரங்களும், அவைகளைச் சார்ந்து வளரும் கொடிகளும் காண்களுக்கு இனிய விருந்தாயிருந்தன. தோட்டத்தின் எல்லை எது என்று தோட்டக்காரனே அறியமுடியாத நிலையில் அது அவ்வளவு பெரிய தாயிருந்தது.

தோட்டத்தின் வழியாக நடந்து கொண்டே சென்றால் நெடிய மரங்கள் அடர்ந்த வனங்களை அடையலாம். அவைகளுக்கும் அப்பால் ஆழமான கருங்கடலில் கப்பல்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. மேலே மரங்களின் கிளைகளும், கீழே கப்பல்களும் பார்க்க அரிய காட்சியாயிருந்தன. அந்த மரங்களினிடையே ஒரு குயில் வசித்து வந்தது. மீனவர்கள் அதன் இசையைக் கேட்பதில் ஈடுபட்டு, தங்கள் வேலைகளைக்கூட மறந்து ஓடங்களில் சாய்ந்திருப்பார்கள். 'எவ்வளவு இனிமையாகப் பாடுகின்றது!' என்று அவர்கள் வியப்பார்கள். பிறகு இரவிலேயே மீன் பிடிக்க வேண்டியிருந்ததால், அவர்கள் குயிலை மறந்துவிட்டுக் கடலில் வெகுதூரம் செல்வார்கள். மறு நாள் இரவிலும் அதே கீதத்தைக் கேட்டு, அவர்கள், 'எவ்வளவு இனிமையாகப் பாடுகின்றது!' என்று ஆச்சரியப்படுவார்கள்.

சக்கரவர்த்தியின் தலைகருக்கு உலகின் ஒவ்வொரு நாட்டிலிருந்தும் பிரயாணிகள் வந்து கொண்டே யிருந்தனர். அவர்கள் எல்லா விஷயங்களையும் ஆர்வத்தோடு பார்த்து மெச்சினார்கள். அவர்களில் கல்வி அறிவு மிகுந்தவர்கள், திரும்பிச்சென்றபின் நாட்டைப் பற்றியும், நகரத்தைப் பற்றியும், அரண்மனைகளைப் பற்றியும், தோட்டம் பற்றியும் பெரிய நூல்கள் எழுதி விவரித்திருந்தார்கள். ஆனால் கருங்கடல் அருகே வனத்தில் வசித்து வந்த கருங்குயிலைப் பற்றிக் குறிப்பிடாதவர் எவருமேயில்லை. அதுவே தாங்கள் கண்டவற்றிலெல்லாம் முதன்மையானது என்று அவர்கள் எடுத்துக் காட்டினார்கள்.

அந்நூல்கள் உலகின் பல பகுதிகளுக்கும் சென்றன. நாளடைவில் அவைகளில் சில சக்கரவர்த்தியின் கையிலும் வந்து சேர்ந்தன. அவர் தமது தங்க நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டு, தம் நகரைப் பற்றிய விமரிசனங்களைப் படித்துத் தலையை ஆட்டிக்கொண்டு இன்புறுவார். அரண்மனை, தோட்டம், வனங்கள் முதலியவை பற்றிய வர்ணனைகளுக்குப் பின்னால், 'ஆனால் எல்லாவற்றினும் சிறந்தது கருங்குயில்!' என்று அவைகளில் குறிக்கப் பெற்றிருந்தது.

'இது என்ன விசித்திரம்? குயிலாமே, குயில்?' என்று சக்கரவர்த்தி திகைத்தார். 'இதைப் பற்றி எனக்கே எதுவும் தெரியாது, ஆனால் பார்த்தவர்கள் பரவசப்பட்டு எழுதியிருக்கிறார்கள்! என் இராஜ்யத்தில், எனது சொந்தத் தோட்டத்திலேயா அது இருக்கிறது! இதைக் கண்டு பிடிக்க நான் வெளிநாட்டுப் புத்தகத்தை

அல்லவா பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது!' என்று அவர் அங்கலாய்ப்
துக்கொண்டார்.

உடனே அவர் உயர்குடிப் பிறந்த தம் அணுக்க ஊழியரை*
அழைத்தார். அந்த ஊழியரே சக்கரவர்த்தியிடம் நெருங்க
முடியும். அவர் தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட அதிகாரிகள் தம்மிடம் ஏதாவது
கேட்டால், 'பியோ!' என்று சொல்லி விரட்டிவிடுவார்; அதற்கு என்ன
பொருள் என்றால், ஒன்றும் கிடையாது. அவர் கீழ்த் தரமானவர்
களிடம் பேசத் தயாரில்லை என்று கொள்ளவேண்டும்.

அவரிடம் சக்கரவர்த்தி, 'இங்கே குயில் என்ற விசித்திரப்
பறவை ஒன்று இருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. என் இராஜ்
யத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களிலும் அதுவே சிறந்தது என்றும்
நூல் வல்லவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதைப்பற்றி இதுவரை
என்னிடம் ஏன் சொல்லப்படவில்லை?' என்று வினவினார்.

'அத்தகைய குறிப்பு எதையும் நான் பார்த்ததில்லை. குயில்
எதுவும் இதுவரை நமது ராஜசபையில் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட
தில்லை!' என்று உயர்குடிப் பிறந்த அணுக்க ஊழியர் தெரிவித்தார்.

'அது இன்று மாலை இங்கே வரவேண்டும், வந்து எனக்குப்
பாடவேண்டும்! என்னிடம் என்ன பொருள் இருக்கிறது என்று
உலகம் முழுவதும் தெரிந்திருக்கிறது, ஆனால் எனக்கு மட்டும் அது
தெரியவில்லை!' என்றார் சக்கரவர்த்தி.

'அதைப்பற்றி முன்பு யாரும் சொல்லியதில்லை. ஆயினும்
நான் அதைத் தேடிக் கண்டு பிடிக்கிறேன்!'

ஆனால் குயிலை எங்கே தேடுவது? உயர்குடிப் பிறந்த
அணுக்க ஊழியர் மாடிகளுக்கும் தரைக்குமாக ஓடிச் சாடினார்.
அறைகள், மண்டபங்களை யெல்லாம் துருவித் தேடினார். அவர்
எத்தனையோ பேர்களைச் சந்தித்து வினவினார். குயிலைப்பற்றி ஒரு
வருக்குமே தெரியவில்லை. எனவே உயர்குடிப் பிறந்த அணுக்க
ஊழியர் சக்கரவர்த்தியிடம் ஓடிச்சென்று, அது வெறும் கற்பனை
யாகத்தான் இருக்கும் என்றும், 'மாட்சிமை தங்கிய மகிபாலர், நூலில்
எழுதியதையெல்லாம் நம்பிவிடக் கூடாது!' என்றும் கூறினார்.

*உயர்குடிப் பிறந்த அணுக்க ஊழியர்—சக்கரவர்த்தியின் அந்தரங்க ஊழியரான
கனவான். இது அவருடைய காரணப்பெயராயிருந்து பட்டமும் ஆகிவிட்டது.

சக்கரவர்த்தி, 'நான் அதைப்பற்றிப் படித்த புத்தகம் ஜப்பானிய சக்கரவர்த்தியால் அனுப்பப்பட்டது. ஆதலால் அதில் பொய் இராது. இந்தக் குயிலின் இசையை நான் கேட்டுத்தான் .ஆகவேண்டும்; அதுவும் இன்றிரவில்! அதற்கு நமது பாதுகாப்பை அளிப்போம்; அது வராவிட்டால் நமது அவையிலுள்ளவர்கள் அனைவரையும் இன்றிரவு மிதித்து வெளியே தள்ளவேண்டியது தான்!' என்று மீண்டும் கட்டளையிட்டார்.

'தனிங்-பே!' என்று கத்திக்கொண்டே, உயர்குடிப் பிறந்த அணுக்க ஊழியர் வெளியே ஓடினார். மறுபடி மாடிகள், கூடங்கள் அறைகளுக்கும் ஒடிச் சாடினார். சக்கரவர்த்தியின் அவையைச் சேர்ந்த உறுப்பினர் பலரும், அதிகாரிகள் பலரும் அவர் பின்னால் ஓடினார்கள். குயில், குயில்—உலகமெல்லாம் தெரிந்த, ஆனால் அரசர் அவைக்கு மட்டும் தெரியாத—குயிலைத் தேடிக்கொண்டு எல்லோரும் அலைந்தார்கள்.

கடைசியாகச் சமையல் அறையில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒரு சிறுமி, 'குயிலா? ஓ, எனக்கு நன்றாகத் தெரியுமே! அது நன்றாகப் பாடும். ஒவ்வொரு நாள் மாலையிலும் நான் இங்கிருந்து என் தாயாருக்கு உணவு கொண்டு போகும்பொழுது கடற்கரைப் பக்கமாகப் போவேன். அங்கேதான் என் தாய் இருக்கிறாள். உணவு கொடுத்துவிட்டு வனத்தில் நான் சிறிது நேரம் ஓய்வெடுத்துக் கொள்வேன். அப்பொழுது குயிலின் இசையை நான் கேட்டிருக்கிறேன். அதன் பாட்டினால் என் கண்களில் நீர்வந்துவிடும். என் தாய் என்னை முத்தமிட்டு அணைத்துக் கொள்வது போல் இருக்கும்!' என்று தெரிவித்தாள்.

உயர்குடிப் பிறந்த அணுக்க ஊழியர், 'அடுக்களைச் சிறுமி! உன் வேலையைக் காயமாக்குகிறேன். சக்கரவர்த்தி உணவருந்தும் பொழுது நீ நின்று பார்க்க அனுமதிக்கிறேன்—நீ உடனே குயில் இருக்குமிடத்தை எங்களுக்குக் காட்டவேண்டும்! இன்றிரவு அது சக்கரவர்த்தி முன்பு ஆஜராக வேண்டும் என்று கட்டளை பிறந்திருக்கிறது!' என்று அவளிடம் தெரிவித்தார்.

அவர்கள் எல்லோரும் குயில் கூவும் வனத்தை நோக்கிச் சென்றனர். அவர்கள் போகும் பாதையில் ஒரு பசு கனைத்தது. அதைக்கேட்டுச் சில அதிகாரிகள், 'அதோ குயில் கூவுகிறது!' என்றனர்.

‘இல்லை, அது பசுமாடு, நாம் செல்லவேண்டிய இடம் இன்னும் தூரத்திலிருக்கிறது’ என்றாள் சிறுமி. பிறகு தவளைகள் கத்தத் தொடங்கின.

அதைக்கேட்டு, இராஜகுரு, ‘எவ்வளவு அருமையான ஒலி! தேவாலயங்களில் மணிகள் அடிப்பது போல இருக்கிறதே!’ என்று இசையைப் பாராட்டத் தொடங்கினார்.

‘இல்லை, இல்லை, இவைகள் தவளைகள்! சீக்கிரத்தில் நாம் குயிலை அடைந்துவிடுவோம்!’ என்றாள் சிறுமி.

சிறிது தூரத்தில் குயில் பாடிக்கொண்டிருந்தது.

சிறுமி, ஒரு மரத்தின் கிளையைக் காட்டி, ‘அதோ இருப்பது தான் குயில்! சிறிய உடல், கறுப்பு நிறம்! அதுதான் பாடுகிறது!’ என்று கூறினாள்.

‘இது சாதாரணச் சிறு பறவையாகத்தான் தோற்றுகின்றது. இதைத் தேடிப் பெருங்கூட்டமான பிரதானிகளும், அதிகாரிகளும் இங்கே வந்திருக்கிறோம். நம்மையெல்லாம் பார்த்தே அது அஞ்சி நடுங்கியிருக்கும்!’ என்று கூறினார் உயர்குடிப் பிறந்த அணுக்க ஊழியர்.

சமைலறைச் சிறுமி குயிலின்முன் சென்று, ‘குஞ்சுக் குயிலே, மாட்சிமை மிகுந்த எங்கள் சக்கரவர்த்தி உன் பாட்டைக் கேட்க விரும்புகிறார்!’ என்று வேண்டினாள்.

‘ஆகா, மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு வருகிறேன்!’ என்றது குயில். அதன் பேச்சு குழலோசையைவிட இனிமையாயிருந்தது.

உயர்குடிப் பிறந்த அணுக்க ஊழியர், ‘இதன் குரல் கிண்கிணி ஒலிபோலவே இருக்கின்றது! இதன் சிறு தொண்டை எப்படித் துடியாய்த் துடிக்கின்றது! இதைப் பற்றி நாம் முன்னால் அறியாமலிருந்தது வியப்புத்தான். இராஜ சபையில் இது வெற்றிமேல் வெற்றியாகப் பெறும் என்பது நிச்சயம்!’ என்று கூறினார்.

குயில், சக்கரவர்த்தி அந்தக் கூட்டத்தில் இருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டு, ‘சக்கரவர்த்திக்காக நான் மறுபடி பாட்டும்மா?’ என்று கேட்டது.

‘அருமைக் குயிலே, இன்றிரவு அரண்மனையில் நடைபெறும் ஒரு விழாவிற்கு உன்னை அழைக்கும் பெருமை எனக்குக் கிடைத்

திருக்கிறது. அங்கே நீ உன் இனிய இசையால் சக்கரவர்த்திக்கு விருந்தளிக்கலாம்!' என்றார் உயர்குடிப் பிறந்த அணுக்க ஊழியர்.

'மரங்களினிடையேதான் என் இசை மிகவும் மதுரமாயிருக்கும்!' என்று சொல்லிவிட்டு, சக்கரவர்த்தியே அழைத்திருக்கிறார் என்ற காரணத்தால் குயில் அவர்களுடன் சென்றது.

அரண்மனை அலங்கரிக்கப்பட்டது. விழா மண்டபத்தில் ஆயிரம் பொன் விளக்குகளின் ஒளியால், இரவு பகலானது போலிருந்தது. பல நிறங்களிலுள்ள அழகிய மலர்க் கொத்துகளால், மண்டபம் முழுதும் மணம் கமழ்ந்து கொண்டிருந்ததுடன், சுவர்கள் யாவும் எழில்பெற்று விளங்கின. தரை முழுதும் பளபளப்பாக மின்னியது. ஆட்கள் அங்குமிங்குமாகத் திரிந்து கொண்டிருந்ததால், காற்றடித்து, மலர்களிலுள்ள சிறு வெள்ளி மணிகள் கணகண என்று ஒலித்துக்கொண்டே யிருந்தன.

சக்கரவர்த்தியின் அரியணைக்கு எதிரே குயில் அமர்ந்திருப்பதற்கு ஒரு தங்கக் கம்பி தொங்கவிடப்பட்டிருந்தது. அரசவை உறுப்பினர் அனைவரும், மற்றும் பெரிய அதிகாரிகளும் திரண்டுவந்திருந்தனர். அடுக்களைச் சிறுமிக்கு 'அடசில் அதிகாரி' என்று இப்பொழுது பட்டம் சூட்டப்பட்டு, அவளும் வந்து ஒரு கதவடியில் இருந்தார். எல்லோரும் தத்தம் உயர்ந்த ஆடைகளை அணிந்து கொண்டு வந்திருந்தனர். எல்லோருடைய கண்களும் சின்னஞ் சிறு குயிலின் மீதே பதிந்திருந்தன. சக்கரவர்த்தியும் அதனைப் பார்த்துத் தலையை ஆட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

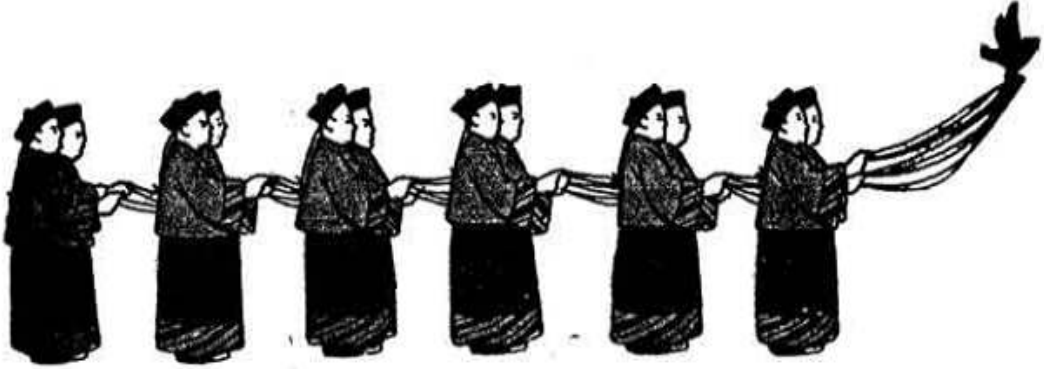
குயில் மிக மிக இனிமையாகப் பாடிற்று. சக்கரவர்த்தியின் கண்களிலிருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகிற்று; பெருகி அவர் கன்னங்களின் மீது வழிந்து கொண்டிருந்தன. அளவுக்கு அதிகமான உருக்கத்தோடு குயில் பாடியது, எல்லோருடைய உள்ளங்களையும் உருக்கி விட்டது. சக்கரவர்த்தி தம்முடைய மகிழ்ச்சி மிகுதியில் தமது தங்கப் பாதுகையை அதற்குச் சம்மானமாக அளிக்க முன்வந்தார். ஆனால் குயில் அவருக்கு நன்றி சொல்லிவிட்டு, 'எனக்கு ஏற்கெனவே பரிசு அளித்து விட்டீர்களே! தங்கள் கண்களிலிருந்து உதிர்ந்த கண்ணீர் முத்துக்கள் போதாவா?' என்று கேட்டது. உடனே அது மேலும் ஒரு மதுர கீதம் இசைத்தது.

'எவ்வளவு இனிய இசை!' என்று சீமாட்டிகள் பாராட்டினார்கள். அவர்களும், தொண்டைகளில் தண்ணீரை ஊற்றிக் கொண்டு, குயிலைப் போல் 'கண' கண' என்று ஒலித்துப் பார்த்தனர். குற்றேவல் புரிபவர்களும், தாதிப் பெண்களும் கூட இசை விருந்தைப் பாராட்டினார்கள். அவர்களைத் திருப்தி செய்வது தான் கடினம். உண்மை தான், குயில் பெரிய பரபரப்பையே உண்டாக்கி விட்டது.

அது மண்டபத்திலேயே இருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அதற்கு ஒரு தங்கக் கூண்டும் ஏற்பாடு செய்யப் பெற்றது. பகலில் இரண்டு முறையும், இரவில் ஒரு முறையும் அது வெளியே போய்வரவும்; வசதி செய்யப் பெற்றது. அதற்கென்று புன்னிரண்டு வேலைக்காரர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர்.

பெற்றனர். அது வெளியே செல்லுகையில் அவர்கள் குயிலின் கால் களில் நாடாக்களைக் கட்டி, ஆளுக்கு ஒரு நாடாவைப் பிடித்துக் கொண்டு செல்வார்கள்.

ஆச்சரியமான இந்த அதிசயப் பறவை பற்றியே நகர மக்கள் அனைவரும் பேசிக் கொண்டனர். ஒருவன் 'கு' என்பான்; மற்றொருவன் 'யில்' என்பான்—இப்படிப் பையன்களும் தங்கள் பாராட்டைத் தெரிவித்தனர். புதிதாகப் பிறந்த பதினொரு குழந்தைகளுக்குக் 'குயில்' என்று பெயர் வைக்கப்பட்டது. ஆனால் அந்தக் குழந்தை களில் ஒன்றுக்குக்கூட இசை பாடத் தெரியாது.

ஒரு நாள் சக்கரவர்த்திக்குக் கட்டு ஒன்று வந்து சேர்ந்தது. அதன் மேலே 'குயில்' என்று எழுதியிருந்தது. அதைக் கண்டு, அவர், 'குயிலைப் பற்றி இன்னும் ஒரு புத்தகம் வந்திருக்கிறது!' என்று சொன்னார்.

ஆனால் அது புத்தகமில்லை. ஒரு சிறு பெட்டியில் செயற்கையாக அமைக்கப்பட்ட குயில் ஒன்று இருந்தது. அது ஒரு கலைஞனுடைய சிருஷ்டி. அது உயிருள்ள குயிலைப் போலவே யிருந்தது. ஆனால் அதன்மீது வயிரங்களும், மாணிக்கங்களும், நீலக் கற்களும் பதிக்கப்பட்டிருந்தன. அதன் வால் அசையும் பொழுது வெள்ளியும் தங்கமும் மின்னிக் கொண்டிருந்தன. அதன் கழுத்தில் ஒரு சீட்டுத் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. அதில், 'ஜப்பானியச் சக்கரவர்த்தியின் இந்தக் குயில் சீனச் சக்கரவர்த்தியின் குயிலுடன் ஒப்பிட இயலாது' என்று எழுதியிருந்தது.

ஒவ்வொருவரும் அந்தக் குயிலைப் பார்த்து, 'ஆகா, என்ன அழகு!' என்று வியந்தனர். அதைக் கொண்டுவந்து சேர்த்தவருக்கு,

‘இராஜாதி ராஜருக்குக் குயில் கொணர்ந்த தலைவர்’ என்ற பட்டமும் அளிக்கப்பட்டது.

‘இரண்டு குயில்களும் சேர்ந்து பாடவேண்டும், ஜோடியாகப் பாடினால் எவ்வளவு நேர்த்தியா யிருக்கும்!’ என்று பலர் கருத்துத் தெரிவித்தனர்.

அவைகள் சேர்ந்து பாடின. ஆனால் கீதங்கள் மாறுபட்டன. உயிருள்ள குயில் தன் பிரியம்போல் ஓர் இசையைப் பாடியது; பொம்மைக் குயில் தன்னுள் பதிவு செய்து வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரே கீதத்தைத்தான் பாட முடிந்தது. ‘இதனால் ஒன்றும் குற்றமில்லை! பொம்மைக் குயில் தாளம் பிசகாமல் பாடுகிறது!’ என்று பாராட்டினார் அரண்மனைச் சங்கீத வித்துவான்.

பிறகு பொம்மைக் குயிலே தனியாகப் பாடிக் கொண்டிருந்தது. உண்மைக் குயிலைப் போலவே அதற்கும் பாராட்டுகள் வந்து குவிந்தன. மேலும் அதன் இரத்தினங்களும், கற்களும், தங்கமும், வெள்ளியும் அதை மேம்படுத்திக் காட்டின.

ஒரே இசையை அது முப்பத்துமூன்று தடவை பாடிற்று. ஆயினும் களைப்படையவில்லை. ஜனங்கள், மீண்டும் ஒரு முறை

அடியிலிருந்து பாடத் தொடங்கினாலும், கேட்கத் தயாராயிருந்தனர். ஆனால் சக்கரவர்த்தி, 'ஒரு மாறுதலுக்காக உயிருள்ள குயில் ஒரு முறை பாட்டும்!' என்றார். ஆனால் அந்தக் குயிலைக் காணவில்லை. அது சாளரத்தின் வழியாக வெளியே பறந்து போய்விட்டது, மீண்டும் தன் வனத்திற்கே போய்விட்டது.

'இது என்ன அதிசயம்?' என்றார் சக்கரவர்த்தி.

'அது ஒரு நன்றி கெட்ட பறவை!' என்றனர் அமைச்சர்களும், அதிகாரிகளும். 'ஆயினும் தலைசிறந்த குயில் ஒன்று நம்மிடம் இருக்கிறதே! நாம் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்?' என்றும் அவர்கள் தெரிவித்தனர். எனவே செயற்கைக் குயில் மீண்டும் பாடிக் கொண்டிருந்தது. ஒரே இசையை முப்பத்து நான்காவது தடவையாக எல்லோரும் கேட்டு ரசித்தனர்.

உண்மையான குயிலைப் பார்க்கிலும் அதுவே மேலானது என்று சங்கீத வித்துவான் உறுதி கூறினார். வெளியில் மட்டுமல்லாது, அதன் உள்ளேயும் அழகு செறிந்திருக்கிறது என்பது அவர் கருத்து. பிறகு அவர் இரண்டு குயில்களுக்கும் உரிய வேற்றுமைகளையும் விளக்கிச் சொன்னார்: 'உயிருள்ள குயில் என்ன பாடப் போகிறது என்பது நமக்கு முன்னதாகத் தெரியாது; செயற்கைக் குயிலில் அது இன்னதுதான் பாடும் என்பது முன்கூட்டியே நமக்குத் தெரியும்; உண்மைக் குயிலின் உள்ளே என்ன இருக்கிறது என்பது நமக்குத் தெரியாது; செயற்கைக் குயிலை நாம் கழற்றி உள்ளேயிருக்கும் கருவிகளை யெல்லாம் பார்க்கலாம்!'

எல்லோரும் அவர் கூற்றையே ஆதரித்தனர். அடுத்த ரூயிற்றுக் கிழமை செயற்கைக் குயிலைப் பொது மக்களுக்குக் காட்டுவதற்குரிய அநுமதியும் சங்கீத வித்துவானுக்கு அளிக்கப்பட்டது.

அவ்வாறே அது காட்டப்பெற்றது. அன்றும் அது பாடிற்று. மக்கள் முக்குகளின்மேல் விரல்களை வைத்துக்கொண்டு, தலைகளை ஆட்டி, 'இதுவே அதிசயம்! இதற்கு ஈடில்லை!' என்று பாராட்டினார்கள். ஆனால் உண்மைக் குயிலின் இசையை அடிக்கடி கேட்டிருந்த ஒரு மீனவன் மட்டும், 'இதன் இசை நன்றாகத்தான் இருக்கிறது, ஆயினும் உண்மைக் குயிலின் இசைக்கும் இதற்கும் ஏதோ வேற்றுமை இருக்கிறது. அது இன்னது என்று சொல்ல எனக்குத் தெரியவில்லை!' என்று கூறினார்.

உண்மையான குயில் சீன ராஜ்யத்திற்குள் வரக்கூடாது என்று சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டது. அதற்குப் பதிலாகச் செயற்கைக் குயிலே அரண்மனையில் செல்லமாக விளங்கி வந்தது. சக்கரவர்த்தியின் பள்ளியறைப் பக்கத்திலேயே அது பட்டு மெத்தைமேல் இருந்து வந்தது. அதற்காகப் பலர் அளித்த விலையுயர்ந்த பொன் அணிகளும், பிற பொருள்களும் அந்த மெத்தையிலேயே பரத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்தக் குயிலுக்குப் 'பள்ளியறைப் பாடகர் திலகம்' என்ற பட்டமும் அளிக்கப்பட்டது.

சங்கீத வித்துவான் செயற்கைக் குயிலைப் பற்றி இருபத்தைந்து நீண்ட நூல்களை எழுதினார். சீன மொழியே கஷ்டம், அதிலும் கடினமான சொற்களைப் பொறுக்கித் தொகுத்திருந்தார் வித்துவான். அந்த நூல்கள் பிறருக்குப் புரிவது அரிது. ஆயினும் பலர் அவைகளைப் படித்துப் புரிந்து கொண்டதாக வெளியே சொல்லிக் கொண்டனர். இல்லையெனில் அவர்கள் அறிவிலிகள் என்று கீழே தள்ளி மிதிக்கப் பெற்றிருப்பார்கள்.

இவ்வாறு ஓர் ஆண்டு கழிந்தது. இயந்திரக் குயில் இன்னது தான் பாடுகிறது என்பது சக்கரவர்த்திக்கும், அவருடைய சபையோருக்கும், மற்றும் பலருக்கும் மனப்பாடமாகி விட்டது. இதனால் அவர்கள் அதை அதிகமாக நேசித்தார்கள்; அது பாடும் பொழுது தாங்களும் அதனுடன் சேர்ந்து பாடினார்கள் - சக்கரவர்த்தியும் பாடினார் !

ஆனால் ஒரு நாள் மாலை சக்கரவர்த்தி கட்டிலில் சாய்ந்து குயிலின் இசையைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கையில், அது 'விஸ்ஸ்' என்று கூவிற்று; அதனுள் இருந்த சக்கரங்களில் 'விரர்' என்று சப்தம் கேட்டது. அத்துடன் இசை நின்று போயிற்று.

சக்கரவர்த்தி கட்டிலிலிருந்து துள்ளியெழுந்தார்; தம்முடைய அரண்மனை வைத்தியர்களை அழைத்தனுப்பினார். ஆனால் அவர்களால் என்ன செய்ய முடியும்? பிறகு கடிகாரக்காரன் ஒருவன் வந்தான். நெடுநேரம் ஆராய்ந்து, அதனினும் அதிக நேரம் அதைப் பற்றிப் பேசிவிட்டு, அவன் குயிலைப் பழுது பார்த்தான். குயிலின் உறுப்புகள் ஒருவாறு மறுபடி வேலை செய்யத் தொடங்கின. ஆயினும் கடிகாரக்காரன், 'அதிக வேலையால் அதன் உறுப்புகள் தேய்ந்து விட்டன. ஆகையால் அதைக் கவனமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்'; என்றும், மறுபடி அதைப் பழுது பார்ப்பதானால் ஒரு வேளை இசை வராமலே போய்விடும்' என்றும் சொல்லிப் போனான். இதனால் செயற்கைக் குயில் ஆண்டுக்கு ஒருமுறை மட்டும் பாடுவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பெற்றது. அரண்மனை வித்துவான் 'குயில் மறுபடி சரியாகி விட்டது' என்று வெளியில் பேசிக் கொண்டார். அவர் 'சரி' என்றதால், எல்லாம் சரிதான் என்றாகி விட்டது.

ஐந்து ஆண்டுகள் உருண்டோடி விட்டன. சீன மக்களுக்கு ஒரு துக்ககரமான நிகழ்ச்சி ஏற்பட்டது. அவர்களுக்குப் பிரியமான சக்கரவர்த்தி நோய்வாய்ப்பட்டார்; பிழைப்பது அரிது என்றும் பேச்சு வந்தது. இடையிலேயே புதிய சக்கரவர்த்தி ஒருவரும் தேர்ந்தெடுத்து வைக்கப்பட்டார். ஜனங்கள் தெருக்களில் கூடி உயர் குடிப் பிறந்த அணுக்க ஊழியரிடம் சக்கரவர்த்தியின் உடல்நிலை பற்றி விசாரித்தார்கள். அவர் 'பியோ!' என்று கத்தி விட்டுப் போய் விட்டார்.

மகோன்னதமான கட்டிலில் சக்கரவர்த்தி படுத்திருந்தார். முகம் வெளுத்து விட்டது, உடல் குளிர்ந்திருந்தது. அரசவையைச் சேர்ந்தவர்கள் அவர் இறந்தே போய்விட்டார் என்று கருதி, புதிய சக்கரவர்த்தியை வணங்குவதற்காகப் போய்விட்டனர். அரண்மனை முழுதும் அறைகளிலும், நடைபாதைகளிலும் துணிகள் விரிக்கப் பட்டிருந்தன. நடப்பதில் ஓசையில்லாமல் இருப்பதற்காகவே இவ்வாறு செய்யப்பட்டது. எங்கும் நிசப்தமாயிருந்தது. சக்கர

வர்த்தி இன்னும் மரிக்கவில்லை. தங்கமணிகள் கட்டிய வில்வெட்டுத் திரைகளுடன், அவர் பள்ளியறையில் நீட்டி நிமிர்ந்து விறைப்பாகப் படுத்திருந்தார். அறையில் பெரிதான திறந்த சாளரம் ஒன்று இருந்தது. அந்திமயங்கிய பின், அதன் வழியாகத் தண்மதியின் ஒளி உள்ளே பரவியிருந்தது. அவர் பக்கத்தில் செயற்கைக் குயிலும் இருந்தது.

சக்கரவர்த்திக்கு முச்சு விடுவதே கஷ்டமா யிருந்தது. நெஞ்சில் ஏதோ பாரம் அழுக்குவது போலிருந்தது. அவர் கண்களைத் திறந்து, 'எழில் மிகுந்த தங்கப் பறவையே, பாடு! உனக்கு என் தங்கப் பாதுகையைக் கூடப் பரிசளித்தேன்; நவரத்தினங்கள் பரிசளித்தேன்! பாடு, சிறிது நேரம் உன் இசையைக் கேட்க வேண்டும்!' என்று வேண்டினார்.

ஆனால் பறவை மௌனமாக இருந்தது. அதனுள் இருந்த விசையைத் திருக்கி வைப்பார் இல்லாததால், அது அலகைத் திறக்கக் கூட முடியவில்லை.

திடீரென்று பக்கத்து ஜன்னலிலிருந்து இசையமுதம் உள்ளே பாய்ந்து வந்தது. வெளியே ஒரு மரக் கிளையில் அமர்ந்துகொண்டு, உண்மையான குயில் பாட்டிசைத்தது. சக்கரவர்த்திக்கு உடல் நலமில்லை என்று கேள்விப்பட்டு, அவருக்கு ஆறுதலளிப்பதற்காக அது வந்திருந்தது. அதன் இசையால் சக்கரவர்த்தியின் நரம்புகள் முறுக்கேறின; அவற்றில் உதிரம் நன்றாகப் பரவி, அவர் உடம்புக்குத் தெம்பு உண்டாகிவிட்டது.

'நன்றி, நன்றி!' என்று மொழிந்தார் சக்கரவர்த்தி. 'தெய்விகப் பறவையே, உன்னை எனக்குத் தெரியும். உன்னை நான் நாட்டை விட்டு வெளியேற உத்தரவிட்டேன். இப்பொழுது நீ வந்து எனக்கு உயிர் தந்தாய்! சாவை எதிர்த்து விரட்டிவிட்டாய்! உனக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்ய முடியும்?' என்று அவர் வியப்போடு வினவினார்.

'எனக்குத் தாங்கள் போதிய கைம்மாறு செய்துவிட்டீர்களே! முதல் முதல் நான் தங்கள் முன்பு பாடியபொழுது நீங்கள் உள்ள முருகிக் கண்ணீர் விட்டீர்களே! அதுவே எனக்குரிய வெகுமதியாகும். பாடகருக்கு அதுதான் வேண்டும்...நான் மேலும் பாடுகிறேன். தயவு செய்து இப்பொழுது நீங்கள் கண்களை மூடிக் கொண்டு உறங்க வேண்டும்!' என்றது குயில்.

அது மறுபடி பாடிற்று. சக்கரவர்த்தி ஆழ்ந்த துயில் கொண்டார். காலைக் கதிரோன் உதிக்கும்பொழுது, அவர் உடல் நலம் பெற்று எழுந்திருந்தார்.

அவர் உண்மைக் குயிலைப் பார்த்து, 'அன்புக் குயிலே! நீ என்னுடேனேயே எப்பொழுதும் இருந்துவர வேண்டும். உனக்கு விருப்பமான சமயம் பாடினால் போதும். இந்தச் செயற்கைக் குயிலை நான் சுக்கு நூராக உடைத் தெறிகிறேன்!' என்றார்.

இதற்குக் குயில் கூறியதாவது: 'அரசார்க்கு அரசே! அப்படிச் செய்ய வேண்டாம். அதனால் இயன்ற நன்மையை அது தங்களுக்குச் செய்துவிட்டது. அதுவும் தங்களிடமே யிருக்கட்டும். நான் இங்கே இந்த அரண்மனையில் கூடு கட்டிக் குடியிருக்க முடியாது. எனக்குப் பிரியமானபோதெல்லாம் நான் வருகிறேன். வந்து, கிளை யில் அமர்ந்துகொண்டு மாலை நேரத்தில் பாடுகிறேன். என் இசையால் தங்களை மகிழ்விக்கிறேன்; அத்துடன் தங்கள் சிந்தனையும் கிளர்ச்சியடையச் செய்கிறேன். தங்களிடமிருந்து மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் நல்லதையும் தீயதையும் பற்றிப் பாடுகிறேன். ஆனால் தாங்கள் எனக்கு ஓர் உறுதி அளிக்க வேண்டும்!'

'எந்த உறுதியும் அளிக்கிறேன்!' என்றார் சக்கரவர்த்தி. அப்பொழுது அவர் கண்ணைப் பறிக்கும் ஜரிகைப் பட்டு உடைகளுடன் விளங்கினார்.

'ஓரே விஷயம்தான் நான் வேண்டுவது. தங்களிடம் எல்லா விஷயங்களையும் தெரிவிக்கும் சின்னஞ் சிறு பறவை ஒன்று இருப்பதாக வெளியே சொல்லாமலிருக்கவேண்டும்!'

தாங்க முடியாத குளிர்; பனி பெய்துகொண்டிருந்தது; மாலை மயங்கி இருள் படர்ந்து கொண்டிருந்தது. இத்துடன் அன்று ஆண்டின் இறுதி நாள்; பொழுது விடிந்தால் புது வருடப் பிறப்பு. குளிரிலும் இருளிலும் ஏழைச் சிறுமி ஒருத்தி தெருக்களின் வழியாக நடமாடிக் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய தலைமீது செவிகளை மறைத்துக் கட்டும் துணியில்லை; பாதங்களில் மிதியடிகள் இல்லை. வீட்டைவிட்டுப் புறப்படும்பொழுது அவள் தன் தாயின் பழைய பெரிய மிதியடிகளை அணிந்து கொண்டதான் வந்தாள். ஆனால் வழியில், வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்த இரண்டு வண்டிகளுக்கு இடையே அவள் ஓடிச் சென்று, சாலையைக் கடக்க வேண்டியிருந்தது. அப்பொழுது மிதியடிகள் அவளுடைய கால்களை விட்டுக் கழன்று விழுந்துவிட்டன. பின்னால் அவள் தேடிய பொழுது ஒரு மிதியடிதான் அகப்பட்டது; மற்றதை ஒரு பையன் எடுத்துக் கொண்டு ஓடிவிட்டான். தன்னுடைய பொம்மையை வைத்துத்

தொட்டிலாட்டுவதற்கு அது பயன்படும் என்று அவன் எண்ணி யிருப்பான்.

பனி மழையில் சிறுமி தன் சின்னஞ் சிறு பாதங்களால் தரையை மிதித்து நடந்துகொண்டே யிருந்தாள். அவளுடைய முன்னுணையில் ஏராளமான தீப்பெட்டிகள் இருந்தன; கையிலும் தீப் பெட்டிக் கட்டுகள் இருந்தன. அன்று பகல் முழுதும் அவளிடம் எவரும் தீப்பெட்டி வாங்கவில்லை; யாரும் ஒருபைசாகூட அவளுக்குக் கொடுக்கவில்லை. பசி ஒரு புறம், குளிர் ஒரு புறம். பனியால் உடல் மரத்துப் போய்விட்டது. அந்தோ பாவம்! விரிந்து தோள்களின் மீது பரந்து கிடந்த அவளுடைய தங்க நிறமான கூந்தலின்மீது பனிச் செதில்கள் விழுந்துகொண்டே யிருந்தன. சுருட்டை சுருட்டை யாக அடர்ந்திருந்த தன் தலைமயிரின் அழகைப் பற்றிச் சிந்திக்க வறுமையிலே வாடி வதங்கிய அப் பெண்ணுக்கு நேரம் ஏது?

எல்லா வீடுகளின் சாளரங்களிலும் பளிர்ென்று வெளிச்சம் தெரிந்துகொண்டிருந்தது. அவைகளின் வழியாக உள்ளே சமைத்து வைத்திருந்த இறைச்சி முதலிய உணவுப் பொருள்களின் நறுமண மும் வந்துகொண்டிருந்தது. அன்று மக்கள் முக்கியமாக முழு வாத்தை வாட்டி வதக்கி உண்பது வழக்கம். அந்த வாடை வந்த வுடன் சிறுமிக்கு அதன் நினைவு உண்டாயிற்று.

வழியில் ஒரு வீட்டுக்கு அடுத்த வீடு சற்று முன்னால் தெருப் பக்கம் நீண்டிருந்ததால், இரண்டு வீடுகளுக்கும் இடையில் ஒரு மூலை இருந்தது. அந்த முனையை அடைந்ததும், சிறுமி கால்கள் தள்ளாடி, குனிந்து கீழே அமர்ந்தாள். பனிச் செதில்களை மிதித்து மிதித்து விறைத்திருந்த பாதங்களை இழுத்து அவள் தன் உடலோடு சேர்த்து வைத்துக்கொண்டாள். ஆயினும் அவளால் குளிரைத் தாங்க முடிய வில்லை. அவள் தன் வீட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்லவும் இயலாது; ஏனெனில் அவள் அன்று ஒரு தீப்பெட்டிகூட விற்கவில்லை; கையில் ஒரு காசுகூட இல்லை; இதற்காக அவளுடைய தந்தை அவளை அடித்து வதைப்பார். மேலும் திறந்த வெளியைப் பார்க்கிலும் அவள் வீடு அதிக வசதியுள்ளதும் அன்று. வீட்டுக் கூரையில் பல இடைவெளிகளும் துவாரங்களும் இருந்தன. ஓலை யில்லாத இடங் களில் வைக்கோலும் கந்தல் துணிகளும் வைத்து அடைக்கப்பட்டிருந்தன. எனினும் பனி மழையும் காற்றும் கூரை வழியாக வீட்டி னுள் புகுந்ததால் அங்கேயும் குளிர் நடுக்கிக்கொண்டுதான் இருக்கும்.

சிறுமியின் சிறு கைகள் விறைத்துப் போயிருந்தன. அப் பொழுது ஒரு தீக்குச்சியைக் கொளுத்தினால் எவ்வளவு உதவியா யிருக்கும் என்று அவள் எண்ணினாள். ஆனால் மரத்துப் போன கைகளால் தீப்பெட்டியை எடுப்பது எப்படி, குச்சியைச் சுவரில் கீச்சி நெருப்பாண்டு காக்குவது எப்படி? அவள் மிகவும் சிரமப்பட்டு ஒரு குச்சியை எடுத்துவிட்டாள்! கீச்சியவுடன் அது எவ்வளவு பிரகாச மாக வரியாத் தொடங்கியது! சுற்றிலும் சிறிது தூடு உண்டாகி

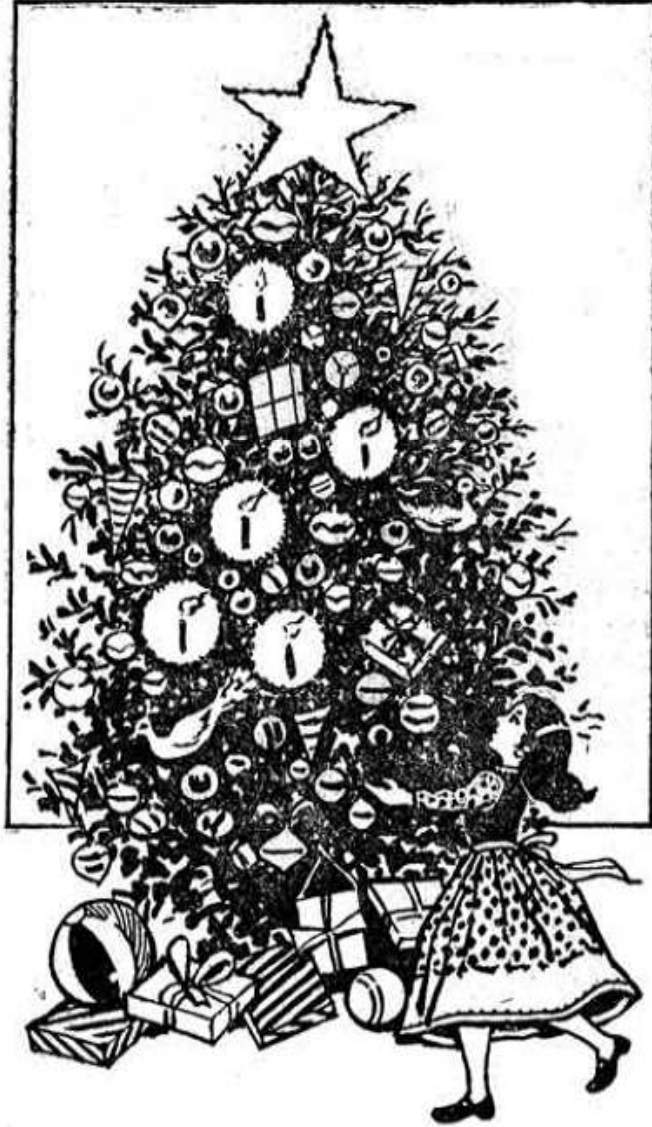
விட்டது! அவள் தீயின்மேலே ஒவ்வொரு கையாகச் சிறிது நேரம் காட்டினாள். குச்சி வரியும்பொழுது சுற்றிலும் ஒளிமயமா யிருந்தது. வீடுகளிலே குளிர் காட்டும் கணப்புச் சட்டியின் முன்னால் இருப்பது போல, அவளுடைய உடலுக்கு வெதுவெதுப்பா யிருந்தது. கால் களுக்கும் தூடு உண்டாக்குவதற்காக அவள் தன் கால்களையும் மெது வாக முன்புறம் நீட்டிக்கொண்டாள். தீக்குச்சி அணைந்து போய் விட்டது. அணைந்த குச்சியை விரல்களால் பிடித்துக்கொண்டே அவள் சிறிது நேரம் அமர்ந்திருந்தாள்.

மீண்டும் ஒரு குச்சி பொருத்தப்பட்டது. சுற்றிலும் ஒளி பரவி விட்டது. பின்புறம் இருந்த சுவரில் ஒளி வீசியவுடன், சிறுமி சுவரை ஒரு மெல்லிய திரையாகக் கருதி, வீட்டினுள் இருப்பவையெல்லாம் தன் கண்ணுக்குத் தெரிவதாக எண்ணிக்கொண்டாள். அங்கே ஒரு மேசைமீது தட்டுத் தட்டாகப் பண்டங்கள் இருந்தன. ஒரு பெரிய தட்டில் வாத்து ஒன்று பொரித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. இதில் மேலும் வியப்பு என்னவென்றால், அந்த வாத்து, மேசையிலிருந்து துள்ளிக் கீழே குதித்து, அவள் பக்கமாக உருண்டு வருவதாகத் தோன்றியதுதான்! வாத்தின் உடலுள் ஆப்பிள் முதலிய கனிகளும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. வாத்து தன்னிடம் வந்ததாக அவள் எண்ணியவுடன் தீக்குச்சி அணைந்துவிட்டது. மீண்டும் ஒரே இருள். பின்புறம் வெறும் சுவரைத் தவிர வேறு எதுவும் தென்படவில்லை.

அவள் மறுபடி ஒரு குச்சியைப் பொருத்தினாள். வீடுகளில் கிறிஸ்மஸ் கொண்டாட்டத்திற்காக வைக்கும் அலங்காரம் செய்த மரம் ஒன்றின் அடியில் தான் அமர்ந்திருப்பதாக அவளுக்குத் தோன்றிற்று. சென்ற வருடம் செல்வச் சீமான் ஒருவருடைய வீட்டில் கண்ணாடிக் கதவு வழியாக அவள் பார்த்திருந்த கிறிஸ்மஸ் மரத்தை விட இது மிகப் பெரிதாயிருந்தது. பச்சை இலைகளுடன் விளங்கிய அதன் கிளைகளில் ஆயிரம் மெழுகு வத்திகள் எரிந்துகொண்டிருந்தன. பக்கம் பக்கமாகப் பல வண்ணப்படங்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. சிறுமி அவைகளைக் கண்டு தன் இரு கைகளையும் நீட்டினாள். அதற்குள் தீக்குச்சி அணைந்து போய்விட்டது. அவள் கண்ட நூற்றுக்கணக்கான மெழுகு வத்திகளும் சிறிது சிறிதாக உயரே எழும்பி வானம்வரை சென்றன. அங்கே அவைகள் ஒளி வீசும் நட்சத்திரங்களாக அமைந்து நிற்பதையும் அவள் கண்டாள். அந்தத் தாரகைகளில் ஒன்று கீழே விழுந்தது; அப்பொழுது வானிலிருந்து நெருப்பு மயமான பேரொளி ஒன்று பூமிக்கு இறங்கி வருவது போலிருந்தது.

சிறுமி, "இப்பொழுது யாரோ ஒருவர் இறந்துபோகின்றனர்" என்று சொன்னாள். ஏனெனில் அவளுடைய பாட்டி, 'ஒரு நட்சத்திரம் உதிரும்பொழுது, ஓர் ஆவி கடவுளிடம் போய்ச் சேர்கிறது' என்று முன்பு சொல்லியிருந்தாள். அந்தப் பாட்டி ஒருத்திதான் இந்த உலகில் அச்சிறுமியிடம் அன்பு கொண்டிருந்தவள். அவளும் போய் விட்டாள்!

சிறுமி மேலும் ஒரு தீக்குச்சியைக் கீச்சினாள். சுற்றிலும் ஒளி பரவியது. அந்த ஒளியின் நடுவே அவளுடைய பாட்டி தெய்விக அருளுடனும், அமைதியுடனும், அழகுடனும் தோன்றினாள்.

'பாட்டி' பாட்டி! என்னையும் உன்னுடன் அழைத்துச் செல்! ஆனால்:என் கையிலுள்ள தீக்குச்சி அணைந்தவுடன், நீயும் மறைந்து விடுவாய் என்பது எனக்குத் தெரியும்! முன்னால் நான் பார்த்த

கணப்புச்சட்டி, பொரித்த வாத்து, கிறிஸ்மஸ் மரம் எல்லாம் மறைந்து போய்விடவில்லையா? அவைகளைப்போல நீயும் மறைந்து விடாதே!' என்று சொல்லிக்கொண்டே சிறுமி பெட்டி பெட்டியாகத் தீக்குச்சிகளை மொத்தமாகச் சேர்த்துக் கொளுத்தினாள். தீக்குச்சிகள் பகல் வெளிச்சத்தைக் காட்டிலும் அதிக ஒளியுடன் சுடர்விட்டு எரிந்தன. அந்த நேரத்தில் பாட்டியும் மிகுந்த பொலிவுடன் விளங்கினாள். அவள் தன் இரு கைகளாலும் பேர்த்தியை வாரி எடுத்துக் கொண்டாள்; இருவரும் சுவர்க்கம் போய்ச் சேர்ந்தனர். அங்கே குளிரில்லை; பசியில்லை; துயரமும் கிடையாது. அவர்கள் அங்கே ஆண்டவருடன் இருந்தனர்.

ஆனால் இரண்டு வீடுகளுக்கு நடுவே யிருந்த மூலையில் சுவரோடு சாய்ந்திருந்த சிறுமி அப்படியே இருந்தாள். அவள் கன்னங்கள் சிவந்திருந்தன; இதழ்களில் புன்சிரிப்பு தவழ்ந்துகொண்டிருந்தது. அவளுடைய உடல் பழைய ஆண்டின் இறுதி நாளில் விறைத்துப் போய்விட்டது. புதிய வருடப் பிறப்பன்று பாதி எரிந்த தீப்பெட்டிகள், சாம்பல் ஆகியவற்றின் நடுவே சாய்ந்திருந்த அந்தச் சிறு உடலின்மீது கதிரவன் கதிர்கள் வீசிக்கொண்டிருந்தன. காலையில் அந்த உடலைப் பார்த்தவர்கள், 'அவள் விறைத்துப் போன தன் உடலுக்குச் சிறிது சூடுண்டாக்க முயற்சி செய்திருக்கிறாள்!' என்று சொன்னார்கள். ஆனால் முந்திய நாள் இரவில் அவள் கண்ட அழகிய காட்சிகளைப் பற்றியோ, வருடப் பிறப்புக் கொண்டாட்டத்திற்கு அவள் தன் பாட்டியுடன் வானகம் சேர்ந்துவிட்டதைப் பற்றியோ, எவருக்கும் எதுவும் தெரியாது.

பட்டத்தீற்றி வந்த போர் வீரன்

பெரிய சாலைகளில் நடுவே படைவீரன் ஒருவன் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான். 'இடம், வலம்! இடம், வலம்!' என்று இராணுவத்திலே நடை போடுவது போலவே அவன் அடியெடுத்து வைத்தான். அவன் இடையிலே வான் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. சாமான்கள் வைத்திருந்த அவனுடைய பை, ஒரு தோளில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவன் போர்க்களத்திலிருந்து அப்பொழுதுதான் வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தான். வழியிலே அவன் ஒரு மந்திரக் காரியைச் செய்து வந்தான். அவன் கிழவி; பார்க்க மிகவும் விகாரமாக இருந்தான். அவனுடைய கீழ் உட்கு தாடை வரை தொங்கிக்கொண்டிருந்தது.

அவன் அவனைப் பார்த்து, 'வந்தனம், போர்வீரா! நீ எவ்வளவு நேரத்தியான வான் வைத்திருக்கிறாய்! உன் பையும் எவ்வளவு பெரிதாக இருக்கிறது! நீ உண்மையான போர்வீரன்தான்! உனக்கு எவ்வளவு பணம் வேண்டுமாயினும் கிடைக்கும்!' என்று சொன்னான்.

‘கிழவி, உன் அன்புக்கு நன்றி !’

‘அதோ இருக்கும் பெரிய மரத்தைப் பார்த்தாயா?’ என்று துனியக்காரி பேசத் தொடங்கினாள்: ‘அது உள்ளே முழுதும் உளுத்துப் போனது. அதன் உச்சியில் ஏறு. அங்கிருந்து கீழே ஒரு பெரும் புழை செல்கிறது. அதன் வழியாக நீ கீழே அடிமரம் வரை இறங்க முடியும். உன் இடையைச் சுற்றி நான் ஒரு கயிற்றைக் கட்டி வைத்துக் கொள்கிறேன். உனக்கு எப்பொழுது வெளியே வர வேண்டுமோ, அப்பொழுது நான் உன்னை மேலே இழுக்கிறேன்.’

சிப்பாய், ‘மரத்தடியிலே போய் நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?’ என்று வினவினாள்.

‘பணத்தை எடுத்து வர வேண்டும்!’ என்றாள் மந்திரக் கிழவி. ‘நீ அடித்தளத்திற்குப் போனவுடன் அங்கே ஒரு பாதை இருக்கும். அங்கே ஒளி மிகுந்த நூறு விளக்குகள் எரிவதால், மிகவும் பிரகாசமாயிருக்கும். நீ மூன்று கதவுகளைக் காண்பாய். திறவு கோல்கள் கதவுகளிலேயே இருக்கும். நீ முதல் அறைக்குள் சென்றால், அங்கு தரையில் ஒரு பெரிய பெட்டி இருக்கும். அதன் மேல் ஒரு நாய் அமர்ந்திருக்கும். நாயின் கண்கள் தோசைக் கற்களைப் போல் அகலமாயிருக்கும், அவற்றை நீ பொருட்படுத்த வேண்டாம். நான் என்னுடைய நீலக் கட்டம் போட்ட துணி ஒன்றைத் தருகிறேன். நீ அதைத் தரையில் விரித்து, அதன்மீது நாயைத் தூக்கி வை. பிறகு பெட்டியைத் திறந்து உனக்கு வேண்டிய நாணயங்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொள். ஆனால் அவை யாவும் செப்பு நாணயங்கள். உனக்கு வெள்ளி வேண்டுமானால், அடுத்த அறைக்குள்ளே போ. அங்கு திரிகை மூடி போன்ற பெரிய கண்களையுடைய நாய் ஒன்று இருக்கும். நீ கவலைப்பட வேண்டாம். அதை என் துணியின் மேல் தூக்கி வைத்துவிட்டு, பெட்டியிலிருந்து வெள்ளி நாணயங்களை எடுத்துக் கொள். உனக்குத் தங்க நாணயங்கள் தேவையானால், மூன்றாவது அறையிலிருந்து எடுத்துக் கொள்ளலாம். அங்குள்ள நாயின் கண்கள் தேர்த்தட்டு மாதிரி இருக்கும். பயப்படாமல், அதைத் தூக்கி என் துணிமேல் வைத்துவிட்டு, நீ பெட்டியிலிருந்து தங்கப் பவுன்களை அள்ளிக் கொள்ளலாம்!’

‘இவ்வளவுதானா? சரி, உனக்கு நான் என்ன தர வேண்டும்? உனக்கும் ஏதாவது கொடுக்க வேண்டியது கடமைதானே!’ என்றாள் போர் வீரன்.

கிழவி, 'எனக்கு ஒரு காசுகூட வேண்டாம். அந்தக் காலத்தில் என்னுடைய பாட்டி கடைசி முறையாக அந்தப் புழைக்குள் சென்றிருந்த பொழுது, ஒரு பொருளை அங்கே வைத்துவிட்டு வந்தாள். அது தீப்பற்ற உபயோகிக்கும் தீக்கல் பெட்டி. அதை மட்டும் நீ எடுத்து வந்தால் போதும்!' என்று சொன்னாள்.

'நல்லது, விரைவில் என் இடையில் கயிற்றைக் கட்டு!' என்றான் வீரன்.

'இந்தா, இதோ இருக்கிறது கயிறு, நீலக் கட்டம் போட்ட துணியும் இதோ இருக்கிறது!'

பிறகு சிப்பாய் மரத்தின்மேல் ஏறி, அதிலிருந்த புழை வழியாக அடிப் பாகத்திற்கு இறங்கினான். அங்கே, கிழவி சொல்லியதுபோல நூறு விளக்குகள் எரியும் பாதை தெரிந்தது.

அவன் உள்ளே சென்று முதல் கதவைத் திறந்தான். என்ன ஆச்சரியம்! அங்கே தோசைக்கல் போன்ற கண்களையுடைய நாய் ஒரு பெட்டியின்மேல் அமர்ந்திருந்தது.

சிப்பாய் அதனிடம் சென்று, 'நீ அருமையான நாயல்லவா! இந்தத் துணியின் மேல் சற்று அமர்ந்திரு!' என்று சொல்லி, அதைக் கிழவியின் துணி மேல் தூக்கி வைத்தான். பெட்டியிலிருந்து அவன் செப்பு நாணயங்களை அள்ளி அள்ளித் தன் பைகளில் நிரப்பிக் கொண்டு, பெட்டியை மூடினான். நாயையும் மறுபடி பெட்டி மேல் தூக்கி வைத்தான்.

பிறகு அவன் அடுத்த அறைக்குள் சென்றான். அங்கே திரிகை மூடி போன்ற கண்களையுடைய நாய் ஒரு பெட்டியின்மேல் அமர்ந்திருந்தது. 'என்னை ஏன் இவ்வளவு முறைத்துப் பார்க்கிறாய்? கண்கள் வலிக்கும்!' என்று சொல்லிக் கொண்டே அவன் அதை எடுத்துத் துணியின் மேல் வைத்து விட்டுப் பெட்டியைத் திறந்தான். உள்ளே அத்தனைபுறம் வெள்ளி நாணயங்கள். அவன் தான் வைத்திருந்த செப்பு நாணயங்களையெல்லாம் கீழே கொட்டிவிட்டு, பைகள் யாவற்றிலும், தன் கைப் பையிலும் வெள்ளி நாணயங்களை அள்ளி வைத்துக் கொண்டான்.

அடுத்தாற்போல் அவன் முன்றுவது அறைக்குள் சென்றான். அங்கிருந்த நாயின் கண்கள் தேர்த் தட்டுப்போலச் சுழன்று கொண்டிருந்தன. அத்தகைய நாயை அவன் முன்பு பார்த்ததே

இல்லை. அதை நோக்கி 'வணக்கம்!' என்றான். நாய் சிறிது நேரம் அவனை உற்றுப் பார்த்து விட்டு, மௌனமா யிருந்தது. உடனே அவன் நாயைத் தூக்கித் துணியின் மேல் வைத்து விட்டுப் பெட்டியைத் திறந்தான். அதனுள் தங்கப் பவுன்கள் குவிந்திருந்தன. அந்தப் பவுன்களைக் கொண்டு டில்லி நகரத்தையே விலைக்கு வாங்கி விடலாம்! 'மேலும் எத்தனை பண்டங்கள், பொம்மைகள், அரிய பொருள்கள் வாங்கிக் கொண்டேயிருக்கலாம்!' என்று அவன் எண்ணினான். அவன் தான் சேர்த்து வைத்திருந்த வெள்ளி நாணயங்களைத் தரையிலே எறிந்துவிட்டு, தங்க நாணயங்களை அள்ளித் திணித்துக் கொண்டான். சட்டைப் பைகள், கைப்பை, பூட்ஸுகள், தொப்பி எல்லாவற்றிலும் தங்கம், தங்க நாணயங்கள்! அவன் பெட்டியைப் பூட்டி, நாயை அதன் மேல் உருட்டி வைத்து விட்டு, அறைக்கதவை அடைந்தான்.

பிறகு பாதைக்கு வந்து, 'ஏ கிழவி! என்னை உயரே தூக்கு, சீக்கிரம்!' என்று உரக்கக் கூவினான்.

'தீக்கல் பெட்டியை எடுத்து வந்தாயா?' என்று வெளியிலிருந்து குரல் வந்தது.

'ஐயையோ, மறந்து விட்டேன்!' என்று சொல்லி, அவன் மறுபடி உள்ளே சென்று, அதை எடுத்து வந்தான். கிழவி கயிற்றை இழுத்து அவனை வெளியே கொண்டு வந்தாள். அவன் மரத்திலிருந்து கீழே இறங்கினான்.

தரைக்கு வந்ததும், அவன் கிழவியைப் பார்த்து, 'இந்தப் பெட்டி உனக்கு எதற்காக?' என்று கேட்டான்.

'உனக்கோ பணம் கிடைத்து விட்டது! தீக்கல் பெட்டியை என்னிடம் கொடுத்துவிடு. ஏன், எதற்கு என்ற கேள்விகள் வேண்டாம்!'

இதைக்கேட்ட சிப்பாய், 'வெட்டிப்பேச்சு வேண்டாம், ஒழுங்காகப் பதில் சொல். நீ அதை என்ன செய்யப் போகிறாய் என்று சொல்லா விட்டால்!' நான் வாளை உருவி உன் தலையைச் சீவி விடுவேன்!' என்று சீறினான்.

'நான் சொல்ல முடியாது!' என்றான் துனியக்காரி.

சிப்பாய் அவள் தலையை வெட்டி எறிந்து விட்டான். அவள் உடல் தரையிலே கிடந்தது. அவன் தன்னிடமிருந்த பொற்காசுகள்

அனைத்தையும் அவளுடைய நீலக்கட்டம் போட்ட துணியில் கட்டி எடுத்துக் கொண்டு அந்த இடத்தை விட்டுக் கிளம்பினான். தீக்கல் பெட்டி அவன் சட்டைப் பையில் இருந்தது.

அவன் நேராக நகரை நோக்கிச் சென்றான். அங்கே ஒரு பெரிய விடுதியில் வாடகை மிகுந்த அறைகளைத் தனக்காக அமர்த்திக் கொண்டான். உயர்ந்த உணவுகள், பண்டங்கள் கொண்டு வரும் படி கட்டினாயிட்டான். ஏனெனில் அவனிடம் ஏராளமான பொன் இருந்ததால், அவன் இப்பொழுது பெருஞ் செல்வனாகி விட்டான்.

அவனுடைய பூட்ஸுகளை துடைத்த வேலைக்காரன் 'இவ்வளவு பெரிய செல்வர் பழைய பூட்ஸுகளை வைத்திருக்கிறாரே!' என்று ஆச்சரியப்பட்டான். உண்மைதான், சிப்பாய்க்கு கடைக்குப் போய்ப் புதிய பூட்ஸுகள் வாங்க நேரமில்லை. மறுநாள் அவன் கடை வீதிக்குப் போய்ப் புதிய உடைகளும் புதிய பூட்ஸுகளும் வாங்கி அணிந்து கொண்டான். எல்லா விதத்திலும் அவன் ஒரு சீமானாகவே ஆகிவிட்டான். ஜனங்கள் நகரத்திலுள்ள அற்புதங்களைப் பற்றியும், பார்க்க வேண்டிய இடங்களைப் பற்றியும் அவனுக்குச் சொன்னார்கள். தங்கள் அரசரைப் பற்றியும், அவருடைய எழில் மிகுந்த குமாரியைப் பற்றியும் அவர்கள் வியந்துரைத்தார்கள்.

'இளவரசியை எங்கே பார்க்கலாம்?' என்று போர்வீரன் வினவினான்.

'உன்னால் அவளைப் பார்க்கவே முடியாது. கோட்டைகளும், கொத்தளங்களும் சூழ்ந்த செம்பினால் செய்த ஒரு பெரிய மாளிகையில் அவள் இருக்கிறாள். அரசர் மட்டுமே அந்த மாளிகைக்குள் சென்றுவருவார். ஏனெனில் அவள் ஒரு சாதாரணப் போர் வீரனையே மணந்துகொள்வாள் என்று சோதிட நூல் வல்லார் முன்பே தெரிவித்துள்ளனர். அரசர் அதை விரும்பவில்லை!' என்று மக்கள் விளக்கிச் சொன்னார்கள்.

'எப்படியாவது அவளைப் பார்க்கவேண்டும்' என்று எண்ணினான் வீரன். ஆனால் அதற்கு வழிதான் புலப்படவில்லை.

இப்பொழுது அவன் ஆனந்த வாழ்க்கை நடத்திக்கொண்டிருந்தான். நாடகசாலைகளிலும், நடனசாலைகளிலும், பூந்தோட்டங்களிலும் அவனைத் தவறாமல் காணலாம். அவன் நடப்பதே யில்லை. எங்கும் வாகனங்களிலேயே செல்வான். ஏராளமான பணத்தை

அவன் ஏழைகளுக்கு வழங்கினான். சட்டைப் பையில் ஓரணுகூட இல்லாமல் இருந்த பழைய காலங்களை அவன் மறக்கவில்லை. இப்பொழுது கைநிறையப் பணம் இருந்ததால், அவன் நேர்த்தியான உடைகளையே அணிந்து வந்தான். அவனைச் சுற்றி எந்த நேரமும் நண்பர்கள் சூழ்ந்திருந்தனர். எல்லோரும் அவனைக் கனவான் என்றும் வள்ளல் என்றும் வாழ்த்தினார்கள். அத்தகைய வாழ்த்துக்களை அவனும் விரும்பினான்.

ஒவ்வொரு நாளும் பணத்தை வாரி இறைத்துக்கொண்டும், செலவுகளுக்குத் தக்க வருவாயில்லாமலும் இருந்ததால், அவன் செல்வம் மிக வேகமாகக் கரைந்துகொண்டே வந்தது. ஒரு நாள் அவன் தன் இருப்பை எண்ணிப் பார்த்தான். பத்துக் காசுதான் இருந்தது! அப்பொழுது அவன் பெரிய அறைகளைக் காசி செய்து, ஒதுக்கமான ஒரு சிறு அறைக்குச் சென்றான். அங்கே எல்லா வேலைகளையும் அவனே பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. பூட்ஸுகளைத் துடைப்பதும், அவை கிழிந்தபோது தைப்பதும் கூட அவன் வேலைகளாயின. நண்பர்களில் எவரும் அவனைப் பார்க்கச் செல்லவில்லை. அவனுடைய அறை மிகவும் உயரமான முகட்டில் இருந்ததால், படிகளில் ஏறமுடியவில்லை என்று அவர்கள் சொல்லிவிட்டனர்.

ஒரு நாள் மாலையில் இருள் பரவி வரும்பொழுது, ஒரு மெழுகு திரி வாங்கிப் பொருத்துவதற்குக்கூட அவனிடம் போதிய சில்லறையில்லை. அந்நிலையில் தீக்கல் பெட்டியில் ஒரு துண்டு மெழுகு திரி கிடந்தது அவன் நினைவுக்கு வந்தது. உடனே அவன் அந்தத் திரியை எடுத்து, பெட்டியில் ஓர் உருக்குத் துண்டைக் கீச்சித் தீப் பற்ற வைக்க முயன்றான். அன்ற பொறிகள் பறந்ததும் பெட்டியின் மூடி படர்ந்து திறந்துகொண்டது. அந்தக் கணத்திலேயே, தோசைக்கல் போன்ற கண்களையுடைய நாய் அவன் முன்பு வந்து நின்றது. அவன் மரத்தடியில் முதல் அறையில் கண்ட நாய்தான் அது. 'எசுமான், என்ன உத்தரவு?' என்று அது கேட்டது.

'அட ஆண்டவனே! இந்தத் தீக்கல் பெட்டி அற்புதமானது தான்! நான் விரும்புவதையெல்லாம் இப்படிப் பெற முடியுமானால், வேறு என்ன வேண்டும்?...நாயே, கொஞ்சம் பணம் கொண்டுவா!' என்று அவன் உத்தரவிட்டான்.

கண்மூடித் திறப்பதற்குள் நாய் காசுகள் நிறைந்த பையைக் கொணர்ந்து கொடுத்தது.

தீக்கல் பெட்டியால் எவ்வளவு செல்வம் கிடைக்கும் என்பதைப் போர்வீரன் தெரிந்துகொண்டான். பெட்டியில் ஒருமுறை கீச்சினால், செப்புக் காசுகளின் பெட்டிமீது அமர்ந்திருந்த நாய் வந்தது. இரு முறை கீச்சினால், வெள்ளிப் பெட்டிமீது அமர்ந்திருந்த நாய் வந்தது. மூன்று முறை கீச்சினால், தங்கப் பெட்டிமீது அமர்ந்திருந்த நாய் வந்தது.

வீரன் தான் முன்பு இருந்த பெரிய அறைகளில் வசிக்கலானான். பட்டும் பட்டாடைகளும் வந்து குவிந்தன. பழைய நண்பர்களுக்கு மறுபடி அவனிடம் பாசம் பெருகிவிட்டது.

ஒரு சமயம் திடீரென்று அவனுக்கு ஓர் எண்ணம் தோன்றிற்று. எவ்வளவு செல்வங்கள் சேர்ந்திருந்தாலும் அவன் இளவர

சியைப் பார்க்க முடியவில்லையே! அவளுக்கு இணையான அழகியே கிடையாது என்று எல்லோரும் மெச்சி வந்தனர். ஆயினும் அந்தப் பேரழகி செம்பினால் செய்த மாளிகையில், எவர் கண்ணிலும் படாமல் சிறையிருப்பதால் யாது பயன்? அவளை எப்படியாவது பார்த்தாக வேண்டும்.

இந்தச் சிந்தனையுடன் அவன் தீக்கல் பெட்டியை ஒரு முறை கீச்சினான். தோசைக்கல் கண்களைச் சுழற்றிக் கொண்டு நாய் வந்து தோன்றிற்று. 'இப்பொழுது நள்ளிரவு ஆகியிருக்கும், ஆயினும் நான் இளவரசியைப் பார்க்கத் துடித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ஒரு கணப் பொழுதேனும் நான் அவளைப் பார்த்தாக வேண்டும்!' என்று அவன் நாயிடம் கூறினான்.

ஒரு விநாடிக்குள் நாய் வெளியே சென்றது. போர்வீரன் மறுபடி அரசுகுமாரியைப்பற்றி எண்ணுவதற்குள் தன் முதுகில் இளவரசியை ஏற்றிக்கொண்டு, அங்கு வந்து நின்றது. அவள் ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருந்தாள். கல்லும் புல்லும் கண்டு உருகும்படி யிருந்த அவளுடைய எழில், 'இவளே உண்மையான இளவரசி!' என்று கட்டியம் கூறிற்று. சிப்பாய் அமைதியா யிருக்க முடியவில்லை. அவன் எழுந்து சென்று அவளை முத்தமிட்டான்.

பிறகு நாய் இளவரசியை அவளுடைய மாளிகையில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்துவிட்டது. மறுநாள் காலை யில் அரசரும் அரசியும் பலகாரம் உண்டுகொண்டிருக்கையில், இளவரசி தான் முந்திய இரவில் ஒரு கனவு கண்டதாக அவர்களிடம் சொன்னாள். நாய் ஒன்றின்மீது ஏறிக்கொண்டு சென்றதாயும், தன்னை ஒரு சிப்பாய் முத்தமிட்டதாயும் அந்தக் கனவில் தெரிந்தது என்று அவள் கூறினாள்.

'நல்ல வேடிக்கையான கதைதான்!' என்றாள் இராணி.

இதற்குப்பின், இரவில் இளவரசியின் கட்டிலருகே தங்கியிருந்து காவல் காப்பதற்காக, வயதான தாதி ஒருத்தி நியமிக்கப்பட்டாள். இளவரசி சொன்னது கனவா, அல்லது உண்மையில் நிகழ்ந்ததா என்பதில் இராணிக்குச் சந்தேகம் இருந்தது.

அன்றிரவும் சிப்பாய் இளவரசியைக் காண விரும்பினான். மறுபடி நாயை அனுப்பினான். அது அவளை முதுகின்மேல் வைத்துக் கொண்டு, எவ்வளவு வேகமாக ஓட முடியுமோ அவ்வளவு வேகமாக ஓடிச் சென்றது. தாதி தன் மிதியடிகளை மாட்டிக்கொண்டு, அதைப்பின் தொடர்ந்து ஓடினாள். நாய் ஒரு பெரிய கட்டிடத்துள் நுழைவதைக் கண்டு, அவள் அந்த வீட்டின் வாசலில் ஒரு சிலுவை அடையாளம் பொறித்துவிட்டு மாளிகைக்குத் திரும்பினாள். அங்கே அவள் படுக்கையில் படுத்ததும், நாயும் இளவரசியுடன் அங்கு திரும்பி விட்டது.

சிப்பாய் விடுதி வாயிலில் சிலுவைச் சின்னம் ஒன்று இருப்பதைக் காலையிலே கண்டதும், அதைப்போல் நகரத்தில் பல வீடுகளில் அதே மாதிரிச் சின்னங்களைப் பொறித்து வைத்தான். பல சிலுவைகளைக் கண்டால் அரசருக்கு உண்மையான இடத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியாது என்று அவன் யூகித்துக்கொண்டான்.

அரசரும், அரசியும், அதிகாரிகள் பலரும் இளவரசி இரவில் போய்வந்த இடத்தைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக அரண்மனையை விட்டு வெளியே வந்தார்கள். அடையாளம் காட்டுவதற்காகத் தாதிக்கிழவியும் கூடச் சென்றாள்.

ஒரு கதவில் சிலுவைக் குறி இருப்பதைக் கண்ட அரசர் அந்த வாயிலில் நின்று, 'குறி இதோ இருக்கிறது!' என்றார்.

இராணி வேறொரு கதவிலும் அந்தக் குறி இருப்பதைக் கண்டு, 'இதோ பாருங்கள்!' என்றாள்.

அதிகாரிகள் வேறு பல இடங்களிலும் அந்தக் குறி இருப்பதைத் தெரிவித்தார்கள்.

ஆதலால் வீட்டைக் கண்டுபிடிப்பது வீண் வேலை என்று கண்டு எல்லோரும் அரண்மனைக்குத் திரும்பிவிட்டார்கள்.

அரசி புத்திசாலி ஆதலால் அவள் ஒரு யுக்தி செய்தாள். பட்டினால் ஒரு பை செய்து, இளவரசி துயிலும்பொழுது, அதை அவள் முதுகில் கட்டி வைத்தாள். அதில் நிறையக் கோதுமையைப் போட்டு, அடியில் ஒரு சிறு துவாரமும் செய்தாள். இளவரசி எங்கே சென்றாலும், பையிலிருந்து கோதுமை விழுந்துகொண்டிருக்கும் என்றும், அதைக் கொண்டு அவள் செல்லும் வீட்டைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்றும் அரசியின் யோசனை.

இரவில் நாய் மறுபடி வந்தது. இளவரசியை முதுகில் ஏற்றிக் கொண்டு, அது வேகமாகப் பாய்ந்து விடுதிக்குச் சென்றது. வழியெங்கும் தானிய மணிகள் சிந்திக்கொண்டிருப்பதை அது அறியவில்லை.

அன்றிரவு சிப்பாய் தானும் ஓர் இளவரசனாகிவிட்டால் இளவரசியை எளிதில் மணந்துகொள்ளலாம் என்று எண்ணமிட்டான். ஆனால் மறுநாள் காலை யில் அரசரும் அரசியும் இளவரசி சென்ற இடத்தை எளிதில் கண்டுபிடித்துவிட்டனர். சிப்பாய் சிறையில் அடைக்கப்பட்டான்.

இருண்ட ஓர் அறையில் கிடந்து அவன் புழுங்கிக்கொண்டிருந்தான். நாட்கள் கழிந்துகொண்டிருந்தன. ஒரு நாள் காவலர்கள், 'நாளை உன்னைத் தூக்கிலிடப் போகிறார்கள்!' என்று தெரிவித்தனர்.

அடுத்த நாள் காலையில் அவன் தன் அறையிலிருந்த சிறு சாளரத்தின் வழியாக எட்டிப் பார்த்தான். அவனைத் தூக்கிலிடும்போது பார்க்கவேண்டும் என்று ஜனங்கள் நகருக்கு வெளியே திரள் திரளாகச் சென்று கொண்டிருந்தனர். பட்டாளத்தார்கள் முரசு கொட்டிக்கொண்டு அணி வகுத்துச் சென்றனர். உலகமே ஒன்றாகத் திரண்டு செல்வதுபோல் அவனுக்குத் தோன்றிற்று. அந்த வழியாக ஒரு பையனும் ஓடிக் கொண்டிருந்தான். ஓடிய ஓட்டத்தில் அவனுடைய கால் செருப்பு ஒன்று கழன்று சிறைச் சாளரத்தின் அடியில் போய் விழுந்தது.

அப்பொழுது அறையுள் இருந்த போர்வீரன், 'பையா, ஏன் இவ்வளவு வேகமாக ஓடுகிறாய்? நான் இங்கேதான் இருக்கிறேன். நான் அங்கே போகாமல் என்னை எப்படித் தூக்கிலிட முடியும்? ஆகையால் அவசரம் வேண்டாம். எனக்காக நீ உடனே ஒரு காரியம் செய்ய வேண்டும். உனக்குக் கால் ரூபாய் தருகிறேன். நான் இருந்த விடுதிக்குச் சென்று, அங்கே என் அறையிலுள்ள சிறு தீக்கல் பெட்டியை நீ எடுத்துக்கொண்டு வரவேண்டும்!' என்று சொன்னான்.

கால் ரூபாய்க்கு ஆசைப்பட்டு, பையன் விடுதிக்கு ஓடிச் சென்றான். பெட்டியைக் கொண்டுவந்து வீரனிடம் கொடுத்துவிட்டான். பிறகு என்ன நடந்தது?

நகருக்கு வெளியே நெடிய தூக்கு மரம் ஒன்று நடப்பட்டிருந்தது. அதைச் சுற்றிப் படை வீரர்கள் நின்றனர். அவர்களுக்கு அப்பால் நகர மக்கள் கூடியிருந்தனர். நீதிபதிகளும், மந்திரிகளும் இருந்த இடத்திற்கு நேர் எதிரில் அரசரும் அரசியும் ஓர் அரியணையில் அமர்ந்திருந்தனர்.

சிறையிலிருந்த நம்முடைய சிப்பாயும் அங்கே கொண்டு வரப்பட்டான். அவன் கழுத்தில் கயிறு மாட்டப்பெறும் நேரத்தில், அவன் அதைத் தடுத்து, ஓர் வேண்டுகோள் விடுத்தான்: 'கடைசி நேரத்தில், சாகப்போகிறவன் கேட்கும் சாதாரணப் பொருளை அளிப்பது வழக்கம். எனக்கு ஓர் அநுமதி வேண்டும். நான் புகை பிடிப்பது வழக்கம். ஒரு முறை இப்பொழுது புகை பிடிக்க அநுமதி வேண்டும்!'

அரசர் அநுமதித்தார். அவன் தன் தீக்கல் பெட்டியை எடுத்து அதில் மூன்று முறை உருக்கைக் கொண்டு கீச்சினான். உடனே மூன்று நாய்களும் அங்கே தோன்றிவிட்டன—தோசைக்கல் கண்களையுடைய நாயும், தேர்த்தட்டுக் கண்களையுடைய நாயும் அவன் ஏணி அடியில் வந்து நின்றன.

அவைகளைப் பார்த்து வீரன், 'என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்! என்னைத் தூக்கிலிடாமல் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்!' என்று கூவினான்.

உடனே நாய்கள் நாலு பக்கங்களிலும் பாய்ந்தன. படை வீரர்கள், அதிகாரிகள் முதலியோர்களை அவைகள் காலிப் பற்றியும், கையைப் பற்றியும், முக்கைப் பற்றியும் பிடித்திழுத்து ஆகாயத்தில் தூக்கியெறிந்தன. மேலே இருந்து கீழே விழுந்த வேகத்தில் அவர்கள் முறிந்த எலும்புகளுடன் சிதறி விழுந்தனர்.

'நான் ஒன்றும் செய்யவில்லை, தண்டிக்கவில்லை!' என்று அரசர் உரக்கக் கத்தினார். ஆனால் மிகப் பெரிய அசுர நாய் ஒன்று அவரை மீட்டும் இராணியையும் ஆகாயத்திலே தூக்கி எறிந்துவிட்டன. மற்ற வர்களுக்கு நேர்ந்த கதியே அவர்களுக்கும் நேர்ந்தது.

எஞ்சியிருந்த படை வீரர்கள் அஞ்சி நடுங்கினர். ஜனங்கள் ஏணியின்மேல் நின்ற போர்வீரனைப் பார்த்து, 'நீ நல்லவன், நீயே எங்கள் அரசனாயிரு, இளவரசியை நீயே மணந்துகொள்!' என்று கூவினார்கள்.

பிறகு சிப்பாயை அரசருடைய இரதத்தில் அமர்த்தினார்கள். அதற்கு முன்னால் மூன்று நாய்கள் நடனமாடிக் கொண்டு சென்றன. மக்கள் ஆரவாரம் செய்தார்கள். இளைஞர்கள் கைவிரல்களை மடித்து வாயில் வைத்துக்கொண்டு சீழ்க்கையடித்தார்கள். 'படைவீரர்கள் புதிதாக அணிவகுத்து நின்று மரியாதை செய்தார்கள். இளவரசி தனது செப்பு மாளிகையைவிட்டு மகிழ்ச்சியோடு வெளியே வந்தாள். ஒரு வாரத்திற்குப்பின் அவளுக்கும் புதிய அரசனுக்கும் திருமணம் நடந்தேறியது. திருமணப் பந்தலில் ஒரு தனி மேடைமீது மூன்று நாய்களும் அமர்ந்து பயங்கரமான தங்கள் கண்களை உருட்டி விழித்துக் கொண்டிருந்தன.

கீல்லாடி

நாட்டுப் புறத்திலே ஒரு காலத்தில் ஒரு பழைய மாளிகையில் பெரியதனக்காரர் ஒருவர் இருந்தார். அவருடன் இரண்டு பிள்ளைகளும் வசித்திருந்தனர். அந்த இருவரும் அரசினங் குமரியை விவாகம் செய்துகொள்ள விரும்பினர். அவள் எவன் தன்னைப்பற்றி அதிகம் பேசுகிறாளு அவனை மணந்துகொள்வதாக விளம்பரம் செய்திருந்தாள். அதனால்தான் சகோதரர்கள் தாமும் போட்டியிட்டு, இருவரில் ஒருவன் அவளை அடையலாம் என்று நம்பிக்கொண்டிருந்தனர்.

இருவரும் நகரத்திற்குப் புறப்படுவதற்கு ஒரு வாரமாகத் தங்களை ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர். ஒருவன் லத்தீன் மொழியிலுள்ள அகராதியை மனப்பாடம் செய்து கரைத்துக் குடித்தான்; மூன்று வருடமாக வந்த பத்திரிகைகளையும் உருத் தட்டினான். அவைகளை முதலிலிருந்தோ, கடைசியிலிருந்தோ ஒப்பிக்க அவனால் முடியும். இரண்டாமவன் நகர்மன்றச் சட்டங்களைப்பற்றி ஆராய்ந்து

கற்றுக்கொண்டான். இளவரசியிடம் அரசியல் விஷயங்களைப் பேசலாம் என்பது அவன் எண்ணம். தவிரவும் குதிரைச் சேணங்களை அலங்கரித்துச் செப்பணிடுவது போன்ற சில நுணுக்கமான வேலைகளும் அவனுக்குத் தெரியும்.

‘நானே அரசர் மகளை அடைவேன்!’ என்று அவர்களில் ஒவ்வொருவனும் சொல்லிக்கொண்டான். தந்தை ஆளுக்கு ஒரு குதிரையைக் கொடுத்தார். அகராதியும் பத்திரிகைகளும் ஒப்பிக்கக் கூடியவன் கரிய குதிரையைப் பெற்றிருந்தான். நகர் மன்றச் சட்டங்களை அறிந்தவன் வெள்ளை நிறக் குதிரையைப் பெற்றிருந்தான். இருவரும் புறப்படு முன்னால் உதடுகளில் ஒருவகை எண்ணெயைத் தடவிக் கொண்டனர். எண்ணெய்ப் பசை இருந்தால், மளமள என்று தட்டாமல் பேசலாம் என்பது அவர்கள் எண்ணம்.

அவர்கள் குதிரைகளில் ஏறிச் செல்லும்பொழுது வழியனுப்பு வதற்காக வேலைக்காரர்கள் அனைவரும் வாயிலில் வந்து கூடி நின்றனர். அந்த நேரத்தில் முன்னுவது சகோதரன் ஒருவனும் அங்கு வந்து சேர்ந்தான்—அவன்தான் கடைசிப் பையன். அவனை எவரும் மதித்துக் கவனிப்பதில்லை. ஏனெனில் மற்ற இருவரைப்போல அவனிடம் படிப்பு கிடையாது. அவன் பெயர் கில்லாடி.

‘நல்ல சட்டைகளெல்லாம் அணிந்துகொண்டு, நீங்கள் எங்கே போகிறீர்கள்?’ என்று சகோதரர்களை அவன் கேட்டான்.

‘இளவரசியை அடைவதற்காகப் போட்டியில் கலந்துகொள்ளப் போகிறோம். நாடெங்கும் விளம்பரம் செய்யப்பட்டிருப்பது உனக்குத் தெரியாதா?’ என்று சகோதரர்கள் கேட்டார்கள்.

‘நல்ல வேளை, அப்படியானால் நானும் வரவேண்டியதுதான்!’ என்றான் தம்பி. அவனுடைய அசட்டுத் தனத்தைக் கண்டு சிரித்துக் கொண்டே சகோதரர்கள் தங்கள் குதிரைகளில் ஏறிக்கொண்டு வேகமாய்ச் சென்றுவிட்டனர்.

கில்லாடி தந்தையிடம் கெஞ்சினான்: ‘அப்பா, எனக்கும் ஒரு குதிரை கொடுங்கள். நானும் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும். இளவரசி என்னை ஏற்றுக்கொண்டால் சரி, இல்லையென்றாலும் அவளை நான் அடைவது திண்ணம்.’

‘அட பயித்தியமே! உனக்கு நான் குதிரை எதுவும் தரமுடியாது. அங்கே போய் நீ என்ன திறமையைக் காட்டப் போகிறாய்?’ என்று அவர் ஏளனம் செய்தார்.

கில்லாடி, 'குதிரை இல்லாவிட்டால், நான் ஆட்டுக் கடாமி்து ஏறிச் செல்கிறேன். அது என்னுடைய சொந்த ஆடு, என்னைச்

மமந்து செல்லும்!' என்றான். அவன் சொன்னபடியே அதன்மீது வறிக் கொண்டு, சாலை வழியாக அதை ஓட்டிச் சென்றான்.

ஆடு 'ஜில், ஜில்' என்று வேகமாக ஓடிற்று. அவன் ஆனந்தமாகப் பாடிக்கொண்டிருந்தான்.

முத்தவர் இருவரும் சவாரி செய்யும் பொழுது ஒருவருக்கொருவர் எதுவும் பேசவில்லை. ஒவ்வொருவனும் தான் கற்றவைகளை நினைவுப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. இளவரசி முன்பு பேசவேண்டிய விஷயங்களை அவர்கள் மனத்திலே முறையாகத் தொகுத்து வைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அவர்களைத் தொடர்ந்து கில்லாடியும்போய் நெருங்கிவிட்டான். 'போய், என் கையிலே என்ன இருக்கிறது என்பதைப் பாருங்கள்; இதை நான் வழியிலே கண்டெடுத்தேன்!' என்று அவன் கூவினான். அவனுடைய இடது கையிலே செத்துப்போன காக்கை ஒன்றிருந்தது.

'கில்லாடி, இதைக் கொண்டு நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்?' என்று அவர்கள் கேட்டார்கள்.

'இதை நான் இளவரசிக்கு கொடுப்பேன்!'

இதைக் கேட்டுச் சிரித்துக் கொண்டே அவர்கள் போய் விட்டனர்.

சிறிது தூரம் சென்றபின், கில்லாடி மறுபடியும், 'டோய், இங்கே பாருங்கள்!' என்று கூப்பிட்டான்.

சகோதரர்கள் திரும்பிப் பார்த்து, 'கில்லாடி, இது என்னது? மரத்தினால் செய்த ஜோடு! அதிலும் மேல் பகுதி உடைந்து போய் விட்டது! இதையும் இளவரசிக்கா கொடுக்கப் போகிறாய்?' என்று கேட்டனர்.

'ஆமாம், இதுவும் அவளுக்குத்தான்!' சகோதரர்கள் மீண்டும் சிரித்துக்கொண்டே சவாரி செய்தனர்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பின் தம்பி மீண்டும் சகோதரர்களைக் கூப்பிட்டான். 'இங்கே பாருங்கள், ஆச்சரியமான பொருள்!' என்றான்.

'இந்தத் தடவை என்ன கொண்டு வந்திருக்கிறாய்?'

'இளவரசி இதைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைய மாட்டாளா?'

'இது என்னடா, வெறும் மணல்தானே! ஓடைக் கரையில் அள்ளி வந்திருக்கிறாய்!,

'ஆமாம், இது மணல்தான், ஆனால் பொடி மணல்! கையிலே வைத்திருக்க முடியாது, நழுவிக்கீழே உதிர்ந்துவிடும்! சட்டைப் பைகள் இரண்டிலும் இந்த மணலை நிறையச் சேர்த்து வைத்திருக்கிறேன்.'

முத்தவர் இருவரும் குதிரைகளை விரட்டிக் கொண்டு வேகமாகச் சென்றார்கள். கில்லாடிக்கு ஒரு மணி நேரத்திற்கு முன்னதாகவே அவர்கள் நகர வாயிலை அடைந்துவிட்டனர்.

திருமணப் போட்டிக்காக வந்தவர்களுக்கு வாயிலில் வரிசைக் கிரமமாகச் சீட்டுகள் கொடுக்கப்பட்டன. முதலில் வந்தவருக்கு முதல் சீட்டு, பிந்தி வந்தவர்களுக்கு அந்தந்த நேரப்படி சீட்டுகள் வழங்கப்பட்டன. போட்டியாளர் அனைவரும், ஒரு வரிசைக்கு ஆறு பேர்கள் வீதம், ஒருவர் பின் ஒருவராக நின்றனர். ஒவ்வொரு வரிசையையும் ஒட்டி நோற்போல மற்ற வரிசைகளும் நிறுத்தப்பட்டன. இது ஒரு நல்ல ஏற்பாடு. இல்லையெனில், கைகால்களை நீட்ட மடக்க இடமிருந்தால், போட்டிக்காரர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பிய்த்தெறிந்திருப்பார்கள். நகர மக்கள் அரண்மனையைச் சுற்றித் திரளாக வந்து குழுமியிருந்தனர். சாளரங்கள் தோறும் தலைகள் உள்ளே நடப்பதை ஆவலுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. முக்கியமாகப் போட்டியாளர்

களிடம் இளவரசி என்ன பேசுகிறாள், எப்படிப் பேசுகிறாள், என்பதைக் காணுவதிலேயே மக்கள் ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர்.

போட்டியில் கலந்துகொண்டவர்கள் வெளியே எவ்வளவு சௌடாலாகப் பேசினாலும், உள்ளே இளவரசி இருந்த அறைக்குள் கால் வைத்தவுடன் வாயடைத்துப் போயினர். அத்தகையவர்களை இளவரசி, 'பயனில்லை! அடுத்தவர்!' என்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டாள்.

அகராதியைக் கரைத்துக் குடித்த சகோதரனுடைய முறை வந்தது. அவன் வெளியில் வரிசையில் நிற்கும்பொழுதே அதெல்லாம் மறந்துபோய்விட்டது. அறையினுள் தரையில் கால் வைக்கும் பொழுதே வழுகிற்று. மேல் தளமெல்லாம் இரசம் பூசிய கண்ணாடிகள் பதிக்கப்பட்டிருந்ததால், அவன் தலைகீழாக நிற்பது போன்ற பிரதிபிம்பங்கள் தெரிந்தன. ஒவ்வொரு சாளரத்திலும் மூன்று நிருபர்களும், ஓர் அதிகாரியும் அமர்ந்திருந்தனர். அறையினுள் நடக்கும் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியையும், பேச்சையும் அவர்கள் உடனுக்குடன் எழுதி வெளியே அனுப்பி வந்தார்கள். அவை விரைவில் பத்திரிகையில் அச்சாகி, சிறிது நேரத்தில் தெருக்களில் விற்பனைக்கு வந்து விடும். குளிர் காய்வதற்காக உள்ள கணப்புச் சட்டிகளில் நெருப்பு அதிகமாக்கப்பட்டு, அறை முழுவதும் கொதிப்படைந்திருந்தது.

'இளைஞன் இளவரசியைப் பார்த்து, 'இங்கே மிகவும் சூடாயிருக்கிறது!' என்று சொன்னான்.

'இன்று என் தந்தையார் கோழிக் குஞ்சுகளை வாட்டிக்கொண்டிருக்கிறார், அதுதான் காரணம்,' என்றாள் இளவரசி.

அவ்வளவுதான்! என்ன பேசுவதென்று தெரியாமல் நின்றான் இளைஞன். இத்தகைய பேச்சை அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. மிகவும் சாதுரியமாகப் பேசவேண்டும் என்று அவன் எண்ணிய நேரத்தில், வாயிலிருந்து ஒரு வார்த்தைகூட வெளிவர மறுத்தது.

'பயனில்லை, இவரை அழைத்துப் போங்கள்!' என்று சொல்லி விட்டாள் இளவரசி.

அடுத்தாற்போல் இரண்டாவது சகோதரன் உள்ளே சென்றான்; சென்றதும், 'இங்கே பயங்கரமான வெப்பம் இருக்கிறது!' என்றான்.

‘ஆம், இன்று இங்கே கோழிக் குஞ்சுகளை வாட்டிக்கொண்டிருக்கிறோம்,’ என்றாள் அரசர் மகள்.

‘யார்—எதை?’ என்று அவன் வினவினான். உடனே நிருபர்கள் அனைவரும், ‘யார்—எதை?’ என்று குறித்துக்கொண்டனர்.

‘சரிதான், இவரையும் அழைத்துப் போங்கள்!’ என்றாள் இளவரசி.

அடுத்தாற்போல் கில்லாடி வந்தான். அவன் கீழே இறங்காமல் ஆட்டின்மேல் இருந்துகொண்டே அறைக்குள் போனான்.

‘இங்கு அறையெல்லாம் கொதிக்கிறது என்று அவன் சொன்னான்.

‘நான் கோழிக் குஞ்சுகளை வாட்டிக்கொண்டிருப்பதுதான் காரணம்,’ என்று இளவரசி தெரிவித்தாள்.

கில்லாடி, ‘அதுவும் நல்லதுதான்! எனக்கு ஒரு காகத்தையும் வாட்டித் தரலாம் என்று நம்புகிறேன்!’ என்று கேட்டான்.

இராஜகுமாரி, ‘ஆகா, வாட்டலாம்! ஆனால் வாட்டுவதற்கு என்னிடம் சட்டியுமில்லை, தட்டுமில்லையே! உம்மிடம் ஏதாவது இருக்கிறதா?’ என்றாள்.

‘இருக்கிறது!’ என்று சொல்லி, கில்லாடி, மரத்தில் செய்த ஜோட்டினை எடுத்து, அதனுள் காகத்தை வைத்தான்.

‘அதனுடன் சேர்த்து வதக்குவதற்கு இங்கு ஒன்றுமில்லையே!’ என்றாள் இளவரசி.

‘நானே கொணர்ந்திருக்கிறேன்!’ என்று சொல்லிவிட்டு, அவன் தன் பைகளிலிருந்த மணலில் கொஞ்சம் எடுத்து ஜோட்டினுள் போட்டான். ‘இன்னும் வேண்டுமானாலும், இருக்கிறது!’ என்றான்.

‘உமது பேச்சை நான் விரும்புகிறேன். எந்த விஷயத்திற்கும் நீர் ஒரு பதில் வைத்திருக்கிறீர். உம்மைப் பற்றியே பேசவும் உம்மிடம் விஷயமிருக்கிறது. உம்மையே நான் கணவராக ஏற்றுக் கொள்கிறேன். ஆனால், இங்கு நாம் பேசிய ஒவ்வொரு சொல்லும் காளை பத்திரிகையில் வெளிவரும் என்பது உமக்குத் தெரியுமா? இதோ சாளரங்களில் இருந்துகொண்டு எழுதுகிறவர்கள் அனைவரும் நிருபர்கள். ஒவ்வொரு சாளரத்திலும் சட்டநிபுணரான ஓர் அதிகாரியும் இருக்கிறார். சட்டநிபுணர்களுக்கோ ஒன்றும் புரியாது!’

இதைக் கேட்டவுடன் நிருபர்களுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. அவர்களுடைய பேனாக்களிலிருந்து தரையெல்லாம் மை சிந்திற்று.

கில்லாடி அவர்களைத் திரும்பிப் பார்த்து, ‘ஓ, இவர்கள் எல்லோரும் நாகரிகக் கனவான்கள்! இவர்களில் மேலான சட்டநிபுணர்களுக்கு மட்டும் என்னிடமுள்ள பரிசைக் கொடுக்கத்தான் வேண்டும்!’ என்று சொல்லிக்கொண்டே அவர்கள் கண்களில் மணலை வாரி வீசிவிட்டான்.

‘நல்ல வேலை! நான் இதைச் செய்திருக்க முடியாது, ஆனால் இனிமேல் படித்துக்கொள்கிறேன்!’ என்றாள் இளவரசி.

இவ்வாறு கில்லாடி அரசனானான். அவனுக்கு ஒரு மருடமும், மனைவியும் கிடைத்ததால், அவன் அரியாசனத்தில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டான்.

7179